

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

6/74 1kr 5. Årg.

"Kampen" mod O-indkomster er BLUFF!

Hele det samlede folketing med Socialdemokratiet i spidsen er nu gået til kamp mod de forhadte nul-indkomster. Anders Andersen viser sin store vilje til at spare på statens udgifter ved at nedsætte et tremands ekspertudvalg. Og massemedierne bakker dem op i denne "kamp", hvis eneste formål er at aflede arbejdernes og andre hårdt ramte skatteyderes opmærksomhed fra nedskæringerne i deres i forvejen lille forbrug.

Et blik på nul-indkomsterne vil vise os, at det hele er bluff. I 1969 nåede Danmarks Statistik frem til et tal på 562 nul-indkomster. Kun 530 af dem kunne identificeres. 79 af dem fik sat deres indtægt i vejret af ligningsmyndighederne. 88 måtte sies fra, fordi ligningsmyndighederne ikke kunne give tilstrækkelige oplysninger om deres skattemæssige forhold. Tilbage var der altså 363 skattefrie millionærer.

Den 9. juni i år udkom Aktuelt med en forside, der lød: 20.000 rige betaler o skat. Der bliver ikke gjort rede for, hvordan den anonyme skatteekspert er kommet frem til dette forrygende tal, heller ikke hvad han mener med, at disse 20.000 er "legale skattesnydere". Hvis der menes det antal kapitalister og andre personer fra borger-skabet, som har fordel af skattesystemet, så er det alt for lavt sat. Hvis der menes det antal, som vil blive ramt af selv en kommende socialdemokratisk regering, så er det det rene svindel. Gennem de mange år, socialdemokratiet har siddet i regering, har de haft rig lejlighed til at sætte handling bag deres løfter om, at også de rige skal betale.

Lad os da tage tallet på de ca. 400 skattefrie millionærer, og beskattede dem efter Henry Grünbaums forslag, som blev fremsat i maj måned. Ifølge dette skal de beskattes af et beløb, der "svare" til det faktiske private forbrug". Grünbaum er selvfølgelig beskeden på kapitalisternes vegne og sætter dette forbrug til et sted mellem 80 og 100.000. Heraf skal så betales halvdelen i skat. Altså får vi 50.000 gange 400 = 2 millioner.

Sammenlign dette tal på 2 millioner med de samlede direkte skatter på 51,2 Mia. Det er, som Anker Jørgensen indrømmer, et psykologisk spørgsmål. Eller som Anders Andersen udtrykte det i BT: "Nul-indkomsterne er nærmest et etisk spørgsmål, som vi må have løst, men der er ingen penge i det."

Selv om det usandsynlige skulle ske, og Aktuelt's 20.000 nul-indkomster blev beskattet, ville det alligevel kun indbringe en mia. kroner.

SOCIALDEMOKRATIETS "BETINGELSER" - BLÅLYS!

Socialdemokratiets "kamp" mod nul-indkomsterne er blålys, ligesom de andre "betingelser" de stiller for at indgå forlig med Venstre. Det er "betingelser", som skal få det store flertal af arbejderne til at bære nedskæringerne, ved at give det udseende af at de rige også kommer til at betale.

Det er "betingelser", der skal aflede opmærksomheden fra de enorme fordele, som afskrivningsreglerne giver kapitalisterne. Fordele, som Socialdemokratiet indirekte, nemlig gennem perspektivplan nr. 2, har lovet at gøre endnu større.

Det er "betingelser" som for eksempel kravet om en forhøjelse af kapitalvindingsafgiften. En forhøjelse, som Venstre selv har stillet forslag om. Den indføres udelukkende for at kompensere for bortfaldet af 2½ procentafgiften på salg af fast ejendom, og vil selvfølgelig først og fremmest ramme parcellusejere, hvoraf mange netop i denne tid bliver tvunget til at sælge, heriblandt sammenslagningsarbejdere.

Eller det er "betingelser", der i realiteten betyder nye nedskæringer, som f.eks. Sog R's fælles boligfor-

Politisk fyring på Lindøværftet

Kranfører Jette Frydendahl

- fyret af politiske grunde

Den 24. april blev en kranfører på Lindø Værftet fyret, med begrundelsen "for meget fravær". Kort forinden havde kranføreren netop fået ros for at "være blevet stabil".

Den 30. april blev endnu en kranfører fyret med begrundelsen "arbejdsvægring". Det var mesteren for Transportafdelingen, Frederiksen, der overbragte fyringen. Da påstanden om arbejdsvægring blev tilbagevist af arbejderne i afdelingen, sagde mesteren blot: "Fyres skal du under alle omstændigheder."

Baggrunden for disse fyringer går tilbage til kranførerstrejken i januar måned i år. 7 kranførere, der udfører transporten i en afdeling, gik i strejke for højere løn. Forud for strejken havde de skubbet tillidsmanden til side, belært af tidligere erfaringer.

Transportklubbens tillidsmænd formåede dog at oppiske en stemning mod de strejkende, som til sidst tvang dem til at genoptage arbejdet uden noget resultat. Da de ville gå i arbejde blev de nægtet adgang til værftet, de var fyret. Formålet var at knække enhver kampvilje fuldstændigt. Og for at genopbygge tilliden til klubben, i-værksatte transportklubben med tillidsmændene i spidsen en 2-dages strejke, og de 7 blev genansat.

Men siden denne strejke har værftets ledelse og fagforeningen med tillidsmændene i spidsen arbejdet på at få nogle af de 7 kranførere

fyret. På et møde i Arbejdsretten i forbindelse med strejken, som selvfølgelig var overenskomststridig, sluttedes forlig mellem arbejdsgiverne, Centralorganisationen af metalarbejdere og DASF, og dette forlig indeholdt bl.a. følgende: Efter 3 mdr. har værftet ret til at afskedige 3 af de 7 kranførere uden varsel. Fyringsgrund og fyreseddel er ikke nødvendig, fordi kranførerne under deres lønstrejke har overtrådt hovedaftalen ved ikke at gå i arbejde efter gentagne opfordringer.

Hovedmanden bag forliget var Paulus Andersen fra Metal, men transportklubbens tillidsmand og tidligere fællestillidsmand, nu afdøde John Lausen, deltog også i mødet den 31. januar, og har altså accepteret, at værftet håndplukkede de 3, som de formodede var initiativtagere til strejken, og der er al mulig grund til at antage, at tillidsmændene også har været med til at udpege dem.

På et møde den 29. januar, under strejken mellem funktionærer og tillidsmænd sammen med direktør Qvistgård, fik de strenge ordrer fra direktør Qvistgård på at standse de "maoister og provokatører, der forårsager uro på arbejdspladsen".

På grund af de åbenlyst provokatoriske fyringer og den deraf følgende uro, bl.a. i afdeling 72, følte tillidsmændene sig tvunget til at

gøre noget. De stillede bl.a. forslag om at prøve fyringerne ad fagretslig vej, et forslag, der saboterede de bestræbelser, der var i gang for at få kammeraterne genansat. Den fagretslige vej vil allerhøjest give mulighed for, at de fyrede bliver tilkendt en slunken erstatning, hvad de udmærket er klar over.

Det er på den måde, at tillidsmændene går værftets ærinde, samtidig med, at de snakkede solidaritet under strejken i januar, og DASF Munkbo's overarbejdsstandsning i forbindelse med de ubegrundede fyringer nu, har kun været et spil for galleriet, et krampagtigt forsøg på at give det udseende af at arbejde i medlemmernes interesse. Overarbejdsstandsningen for arbejdsmandblev forresten ikke engang overholdt. Da rengøringsfolkene sagde nej til at gøre dokken ren i St. Bededagsferien, gav formanden for DASF Munkbo og tillidsmand for de fyrede kranførere tilladelse til, at medlemmer af transportklubben udførte det nødvendige overarbejde med rengøring af dokken!

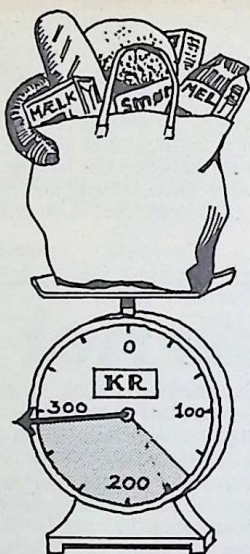
Når afdelingen nu vil søge at få det indgåede forlig omstødt af Arbejdsretten, er det også kun et forsøg på at holde os hen med snak, og dermed helt bevidst sabotere en genansættelse. Hvornår har Arbejdsretten nogensinde dømt til fordel for arbejderne? Og i øvrigt, hvis de forskellige tillidsmænd virkelig mente noget med deres snak, kunne de have afsløret forliget for længe siden, for de har næsten alle vidst, at det eksisterede.

Vi kan overhovedet ikke stole på en eneste af tillidsmændene. Nu, hvor forliget er afsløret, og hele sagen begynder at stinke for meget af klassesamarbejde, prøver de at forhindre, at informationerne kommer ud til alle ved at lukke for højtalerne, og skubber ansvaret fra sig. Men de har allesammen et ansvar for den politik, fagforeningerne fører, så længe de sidder på en faglig post, og er med til at dække over rådne aftaler, der er vendt mod os.

Samme dag, som Kaml's propagandacirkel i en løbeseddel afslørede regeringens nedskæringspoli-

Fortsættes side 2

Madpriserne steget 98% siden 1969

I 1969 kostede denne MADPOSE: 150,00 kr.
I dag koster samme MADPOSE: 297,01 kr.

En stigning på 98%.

Varene er købt i HB den 29. maj. Vi skal i denne forbindelse gøre opmærksom på, at priserne på grøntsagerne er temmelig store for øjeblikket, hvilket selvfølgelig indvirker på det samlede resultat.

I samme periode som madposen er steget med 98%, er lønningerne steget med 55%, målt som gennemsnit for faglærte og ufaglærte, mænd som kvinder, i industrien.

Vi vil løbende følge priserne på denne madpose og se, hvorledes priserne udvikler sig. Samtidig vil vi arbejde på at gøre posen mere realistisk. Mange af de varer, der indgår i den daglige husholdning, er ikke med, f.eks. vaske- og toiletartikler, og madvarerne svarer nok ikke til en almindelig arbejderfamilies forbrug.

Men én ting viser MADPOSEN klart, at priserne på fødevarer er steget voldsomt i de sidste år, og at lønningerne langt fra er fulgt med.

Se side 5

Fortsættes side 5

Irland: Religionskrig eller klassekamp?

Se side 6

Inter-national strejke-solidaritet

Såvel Socialdemokratiet som DKP hævder at være "arbejderpartier", - men virkeligheden er en anden. Deres klasseforræderi blev åbenlyst afsløret ved de svenske havnearbejderes strejke for nylig. Ved fortælle af denne kamp, ved LO's påbud om at der ikke måtte sympatistrejkes i danske havne, - ved praktisk taget intet at foretage sig for at støtte de sven-

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123421

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt

ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 F. FA 2476
 Løssalg 1 kr., Abonnement 25 kr., Kampabonnement 50 kr.
 Institutionsabonnement 65 kr.
 Giro 20019
 Ansvarshavende Finn Sørensen

Erfaringerne fra MASSE STREJKERNE

Under proteststrejkerne i maj forlod op imod en halv million arbejdere arbejdspladserne og marcherede over hele landet til protest-møder mod borgerskabets skærpede udbytning.

En enig arbejderklasse anvendte uden varsel strejkevåbenet mod borgerskabets angreb.

I et par dage viste arbejderklassen sin enorme styrke og nægtede borgerskabet dets eksistensgrundlag: profitten.

Men så standsede bevægelsen. Mangelen på organisation og ledelse førte til pessimisme med hensyn til sejren. Det bragte hurtigt kampen til afslutning - og under trusler om "en varm sommer" blev arbejdet genoptaget.

SEJR TIL BORGERSKABET

Det velorganiserede og initiativrige borgerskab havde vundet endnu en sejr. Denne gang var det imidlertid ikke gået så let som ellers. Til borgerskabets foruroligelse viste det sig at arbejderklassen kom i bevægelse i et omfang, den ikke har været i 20 år.

Og borgerskabet har grund til at foruroliges over arbejderbevægelsen. For hvis de har studeret historien, så vil de vide, at denne arbejderbevægelse vil vokse i styrke, omfang og erfaring for hver gang den angribes. Og for hvert angreb og hvert nederlag vil den udvikle sin viden om kapitalismens natur og erkendelsen af sin egen styrke, og den vil lære at organisere sig bedre og bedre til forsvar. Indtil den en dag vil have samlet kræfter nok til ikke alene at forsvare sig, men også til at være i stand til at besvare angreb med modangreb - og en gang for alle vil den fragte borgerskabet muligheden for udbytning gennem den socialistiske revolution.

J.V. Stalin

Pjecen: "Kort om meningsforskellene i Partiet" udkommer sidst i Juni 74.

Men for dem der ryster på hovedet af revolutioner, var der en chance i de dage til at se et glimt af den revolutionære kraft, der har styrke og en dag vil få viljen til at knuse den kapitalistiske udbytterstat. De arbejdende masser med industriproletariatet i spidsen for bevægelsen.

Det er for at forkorte arbejderbevægelsens vej til socialismen og for at formindske dens lidelser, at revolutionære kommunister siden Karl Marx' tid har arbejdet for at gøre denne spontane bevægelse bevidst om målet for denne kamp, at gøre den bevidst om sine egne kræfter og historiske opgave.

Eller som Stalin siger det i "Kort om meningsforskellene", som er under udgivelse af Arbejderfor-

laget: "At sørge for, at arbejderne bliver lige så bevidst om, at de kapitalistiske samfund skal styrtes og det socialistiske system oprettes, som de er om, at solen uundgåeligt vil stå op, og de anser erobringen af sit eget politiske herredømme (proletariatets diktatur) som et nødvendigt redskab for socialismens sejr."

Således vurderede Stalin arbejderbevægelsens kamp og de revolutionære opgaver, og det svarer til Lenins berømte parole: "Partiets rolle er at være den bevidste tolk for den ubevidste proces."

HVORFOR ENDTE STREJKERNE I NEDERLAG

Som bekendt ebbede strejkebølgen lige så hurtigt ud som den startede. Hovedansvaret for dette ligger ubetinget hos Danmarks såkaldte Kommunistiske Parti.

DKP er ikke enig i, at perspektivet for arbejderbevægelsen er, at den skal udvikle sig til en revolutionær arbejderbevægelse, der skal erobre den politiske magt gennem den proletariske revolution.

De ønsker ikke at bevidstgøre arbejderbevægelsen om dens fremtid, arbejderbevægelsen er for dem blot en pressionsgruppe, der kan vindes med løfter om reformer. (Dog følger de til, at hensyn til arbejderklassens spontane ønske om socialisme, at et tilstrækkeligt antal af disse reformer vil føre os til socialismen.)

Strejkerne var for DKP en kærkommen mulighed til at styrke ledernes privilegerede stillinger inden for fagbevægelsen, i byrådene og folkettingen. Intet andet.

Anderledes kan vi ikke vurdere den ledelse, DKP gav arbejderbevægelsen under maj-strejkerne.

DKP satte sig i spidsen for bevægelsen gennem det såkaldte Formandsinitiativ (der består af en række:

fagforeningsformænd). Men det eneste initiativ, de foretog sig, var at arrangere en række protestmøder. Og på disse møder kørte de den linie frem, at det gjaldt om at få Hartling afløst af en trekantsregering med Socialdemokraterne, SF'erne og DKP'erne på taburetterne.

I stedet for at tale om at styrte det kapitalistiske samfund, så fører DKPs linie til at styrke samme samfund, ved at bringe socialdemokraterne tilbage til magten. Det socialdemokrati, der i en menneskealder har været kapitalismens bedste administratorer, og som har hoved- "æren" for et af de mest stabile udbyttersamfund i dag.

I stedet for at skærpe kampen for arbejdernes stat, så udnytter de opsvinget til selv at få en bedre plads ved kødgryderne.

At dette er deres mål viste sig også i den linie, de lagde for den økonomiske kamp for at få kompensations for nedskæringerne.

De rejste parolen om at kræve en daler mere i timen, men tog de nogen organisatoriske konsekvenser af denne opfordring? Sørgede de for, at der på alle fabrikker og i alle værksteder blev valgt strejkeledelser, der kunne tage fat på at forberede kampen? Benyttede de deres voksende parti-apparat og deres dagspresse til at lede og organisere en slagkraftig kamp i vort højtudviklede og for vore strejker meget følsomme produktionsapparat?

Tog de initiativet til en sådan konflikt, som kunne have givet uvurderlige kamperfaringer, som ville have hævet klassebevidstheden og have gjort titusinder af arbejdere aktive og politiske vågne, og som reelt ville have været et skridt på vejen til socialismen?

For mange DKP-tilhængere, der muligvis havde forventet en indsats i denne retning, blev DKPs optræden temmelig afslørende.

Som bekendt blev arbejderne sendt

hjem fra massemøderne landet over med den besked, at de skulle afvente initiativer fra Formandsinitiativet. TV bragte samme aften et klip fra det møde de afholdt, og her så man Lyngby-smedenes formand, DKPeren Jørgen Jensen, der også er formand for formandsinitiativet, i skarpe vendinger gå imod tanken om generalstrejke.

LOs næstformand var i studiet og kommenterede indslaget, og han var naturligvis særdeles tilfreds med DKPerens "fornuftige optræden".

DKP'eren Jørgen Jensen:
"Nej til generalstrejke."

Vi kan kun tolke DKPs optræden på en måde: De sætter sig i spidsen for bevægelsen, når den er uundgåelig - med det formål at demonstrere, at de hurtigt kan få den til at løbe ud i sandet. På denne måde kan de vise socialdemokraterne og de mest åndsfriske repræsentanter for borgerskabet, at de ikke alene har kontrol over masserne, men at de samtidig er et ansvarsbevidst og respektabelt parti, som socialdemokratiet ikke behøver at frygte et evt. regeringssamarbejde med.

Konklusion: Forræderi, såvel på den politiske, som den fagligt/økonomiske og derfor også på den organisatoriske front.

Og det er dobbelt forræderi, fordi denne reformistiske, borgerlige po-

litik bliver fremstillet som kommunistisk politik.

De mange ærlige medlemmer i DKP må se i øjnene, at deres parti ikke opfylder de krav, som stilles til et ægte revolutionært parti. Nemlig at det skal forene arbejderbevægelsen med den videnskabelige socialisme.

Om konsekvenserne af denne forsamelse skriver Stalin i "Kort om meningsforskellene":

Den spontane arbejderbevægelse uden socialisme er "trade-unionistisk", (d.v.s. rent fagligt) som ikke er i stand til at se ud over kapitalismens rammer. - en march på stedet, der som i vildelse kredser om den private ejendomsret.

Og selv om en sådan vej engang fører til social revolution, så ved ingen hvornår og til hvilken pris af lidelser. Det kan vel ikke være ligegyldigt for arbejderne, om de træder ind i det "forfættede land" i nær eller fjern fremtid, eller om vejen er let eller tung.

BYG DET KOMMUNISTISKE PARTI

Arbejderbevægelsens nederlag i maj viste atter nødvendigheden af at gå med i kampen for et nyt revolutionært arbejderparti.

Det først fornødne i dette arbejde er at udvikle en presse, der kan afsløre alle forræderiske anslag mod arbejderklassens kamp og som kan forklare de politiske begivenheder i den videnskabelige socialismes lys.

Men i længden er det ikke nok at afsløre og forklare. For kommunister er det også nødvendigt aktivt og konkret at gå i spidsen for kampen. Og dette kan kun gøres, hvis organisationen arbejder på at udvikle revolutionære celler i arbejderkvartererne og på fabrikkerne, d.v.s. opbygge et organisatorisk net, som lokalt kan vinde arbejderne tillid, og som kan udnytte alle konflikter og sammenstød til at udvikle arbejdernes samlede stridskræfter.

Derfor er det i dag KA-ml's centrale organisatoriske opgave at opbygge en sådan lokalt funderet revolutionær propaganda-organisation.

Omkring disse opgaver opfordrer vi alle klassebevidste arbejdere og revolutionære kommunister om at slutte op og aktivt arbejde for, at der atter skabes et kommunistisk arbejderparti, der kan lede en bevidst revolutionær arbejderklasse frem til revolutionen og socialismen.

8.6.74

Politisk fyring

Fortsat fra side 1

tik og tillidsmændenes sabotage af en effektiv kamp mod nedskæringerne, uddelte DKP en løbeseddel. Vi havde på det tidspunkt uddelt 3 løbesedler i løbet af en uge, 2 om fyringerne og 1 om nedskæringerne og havde i det hele taget været meget aktive. Derfor følte DKP'erne på værftet sig åbenbart tvunget til at organisere en slags Lindø-gruppe, for ikke helt at blive glemt.

DKP skriver om fyringerne: "Efter at kranførerkonflikten i januar tilsyneladende blev afsluttet med et protokollat, hvorefter der var "enighed om, at arbejdet på værftet normaliseres i forbindelse med normal arbejdstids begyndelse d.1. februar 1974", svirrer det stadig med rygter om, at der er affattet et endeligt protokollat, hvorefter man henad vejen skulle skille sig af med de pågældende kranførere. For at standse unødigt rygtedannelse, og for at bevare tilliden til vore valgte repræsentanter, mener vi at en klar og utvetydig udtalelse fra den pågældende tillidsmand er nødvendig." (Vor understregning).

Dette skriver DKP samtidig med, at det står klart for enhver tænksom arbejder på værftet, at fagforeningen er direkte skyld i fyringerne ved hjælp af forliget. Det er oven i købet kommet frem, at det var tillidsmanden fra transportklubben, der startede det hele ved at bede værftet fyre de 3 pågældende kranførere. DKP afslører sig selv med deres vrøvl om at bevare tilliden til vore valgte repræsentanter, og de nævner ikke et ord om genansættelse.

KAmI's syn på tillidsmændene er, at de aldeles hverken er repræsentanter for os arbejdere eller demokratisk valgte. Dette eksempel viser tydeligere end nogen andre, at vi har ret, når vi siger, at de er vores fjender, og at den eneste vej for arbejderklassen er selvstændig kamp på tværs af de fagretslige love og uden om fagforeningernes og klubbernes indflydelse.

Og når DKP prøver at lede bevægelsen ind i lovlige baner er det et bevidst forsøg på, at holde udviklingen tilbage ved at kvæle den spirende bevidsthed om, at fagforeningerne må skubbes til side.

Så længe vi arbejdere sætter vores lid til fagforeningerne og de fagretslige regler, vil stadig flere aktive kammerater blive fyrret. Så længe vi stoler på pampernes løfter og ikke vores egne kræfter, vil flere og flere byrder blive lagt over på os.

Kun hvis vi smider forræderne i fagforeningerne til side og selvstændigt organiserer os, kan vi undgå, at tillidsmændene saboterer vores kamp.

Derfor er der kun én ting, som kan forhindre tillidsmændene og værftsledelsen i at fyre de aktive kammerater, nemlig, at vi arbejdere selvstændigt organiserer os og kæmper for kravet - genansættelse.

SKUB FAGFORENINGERNE TIL SIDE - STOL PÅ EGNE KRÆFTER - BEKÆMP POLITISKE FYRINGER.

KAmI's propagandacirkel på Lindø

Fra B&W-værftet

Arbejdsnedlæggelserne på B&W-værftet i forbindelse med strejkerne omkring regeringens nedskæringspolitik, mundede ud i en provokation fra værftsledelsens side.

Strejken mod nedskæringerne startede torsdag d. 9. maj, dagen før St. Bededag, og det benyttede ledelsen sig af. De nægtede at udbetale helligdagsbetaling for St. Bededag, idet de støttede sig på en paragraf i overenskomsten.

Denne provokation, som uden tvivl er planlagt i tæt samarbejde med Arbejdsgiverforeningen, skulle tjene det formål at sabotere en kamp for lønkomensation. Provokationen skulle lede os ud i en strejke for udbetaling af helligdagsbetalingen, en strejke for udbetaling af penge, som retsmæssigt tilkommer os, og som værftet ville komme til at betale under alle omstændigheder.

Fællesklubbens repræsentant foreslog en ophævelse af samarbejde med ledelsen og nægtelse af overarbejde, som de fremlagde på et møde den 22. maj. På mødet blev forslaget nedstemt til fordel for at gå i strejke. Afstemningen viste imidlertid kun en lille overvægt for at gå i strejke. Dagen efter forelagde repræsentantskabet igen deres forslag om ophævelse af samarbejdet med ledelsen og nægtelsen af overarbejde.

KAmI's celle opfordrede i en løbeseddel samme morgen til afvisning af ledelsens provokationer og krævede indkaldelse af ekstraordinære klubmøder med følgende to punkter på dagsordenen:

1. Diskussion og vedtagelse af, hvilke krav, der skal rejses.
2. Valg af kammerater til en ny fælles strejkeledelse.

Vi gik imod en strejke, der skulle dirigeres af repræsentantskabet og indskrænkedde kampen til et krav om udbetaling af helligdagsbetaling. En strejke skulle stille klare krav om 100% lønkomensation for regeringens undergravning af vores løn.

Og vi slog fast, at for at kunne forberede en sådan strejke rigtigt er vi nødt til først at diskutere de krav, der skal være grundlaget for for strejken. Disse krav fra de enkelte klubber skal den fælles strejkeledelse sammenfatte i et fælles strejkegrundlag for hele arbejdspladsen. Når vi foreslog, at vi oprettede en ny strejkeledelse, var det fordi repræsentantskabet ikke kan eller ikke skal lede den fortsatte kamp.

For det første, fordi de er valgt på et tidspunkt, hvor der ikke var tale om strejke. Men især fordi det ikke nytter noget, hvis der fra starten sidder folk i ledelsen, som er modstandere af strejken. I repræsentantskabet sidder der sådanne folk. Vi så, hvorledes repræsentantskabet kom i mindretal den første dag efter ledelsens provokation, og hvordan de igen dagen efter fremsætter de samme forslag, som blev nedstemt dagen i forvejen.

Resultatet af afstemningen blev, at vi genoptog arbejdet. Senere har repræsentantskabet oplyst nægtelsen af overarbejde og genoptaget samarbejdet med ledelsen, og helligdagsbetalingen er ved at blive udbetalt.

B&W-cellen

Fra beboermødet i Brøndby Strand

Som beboer i Brøndby Strand-planen, skulle jeg naturligvis også til borgermøde med politikere onsdag d. 29/5-74. 500 beboere mødte op, formodentlig alle i det håb, at politikerne ville have noget konkret at komme med. Situationen herude er jo den, at mange af os dårlig nok kan klare huslejen nu, og der er kun udsigt til, at det bliver værre. 4000 kr. om måneden er en sandsynlig husleje om kort tid, hvis ingen gør noget ved problemet. Vi er kort og godt ikke særlig trygge ved vores bolig.

Og hvad havde så de kloge hoveder at fortælle folk (som iøvrigt var spørgelystne nok)?

Jah, boligminister Johan Phillip-sen og Lauge Dahlgaard fra Radikale var der vel ingen, som havde ventet noget af, og de levede da også op til dette. Kun kan det undre, at de overfor så mange utilfredse mennesker turde være så arrogante, som de var. Borgmester Keld Rasmussen havde som sædvanligt taget charmetøjet på og tog desværre også en del kegler hjem på sin "forståelse" for problemerne. Men som god socialdemokrat er såkaldt forståelse een ting - handling en anden.

B&O Struer

Tirsdag den 21.5. tager nogle af tillidsmændene under ledelse af fællestillidsmanden Keld Guldman til København, for at tale med politikerne om den forhøjelse, de påtænker at lægge på radioer, båndoptagere og især TV. Samtidig udtales der fra ledelsens side, at produktionen af sort/hvid TV vil blive indstillet, hvis afgifterne gennemføres.

Da de nævnte afgifter stort set trækkes tilbage, sættes der et opslag op, der opfordrer til ro på B & O, idet man mener at de ting, der havde betydning for virksomheden, nu er bortfaldet. Opslaget er underskrevet af ledelsen og tillidsmændene. Det lykkes også at holde ro, indtil arbejderne over regionalradioen onsdag middag hører, at B & O er den eneste større virksomhed i Vestjylland, hvor der ikke strejkes. Efter denne meddelelse begynder arbejderne på de forskellige afdelinger at gå hjem, det er dog ikke i alle afdelinger arbejdet nedlægges, nogle steder var man slet ikke klar over, hvad der foregik. Om mandagen arbejdedes der normalt her i Struer, mens arbejderne på B&O's fabrik i Skive har nedlagt arbejdet. 10 minutter før fyraften samles arbejderne her i Struer til afstemning, og med et flertal på knapt 100 vedtager man at strejke næste dag. Om tirsdagen strejker så alle timelønnede her i Struer.

Tillidsmændene har haft lidt forskellig holdning til strejken. En har opfordret til strejke, idet han bla. brugte begrundelsen, at vi måtte gøre det for virksomhedens skyld, da der stadig vil blive lavet afgifter på nogle af de varer, vi laver, men de fleste forholdt sig forholdsvis tavse. Fællestillidsmanden gik dog meget kraftigt imod strejken, og allerede om lørdagen meddelte han, at han trak sig tilbage, da der alligevel var blevet strejket. Om onsdagen, efter at arbejdet var blevet optaget normalt igen, fik han dog en sådan opbakning af de øvrige tillidsmænd, at han igen optog hvervet som fællestillidsmand. En SF-tillidsmand udtalte bla.: "arbejderne i min afdeling ønskede ikke at strejke, men fulgte at de var nødt til det."

B&O-arbejder

Socialdemokratiets boligpolitiske ordfører Knud Damgård fastholdt stadigt, at folk havde fået noget konkret på bordet i og med at den driftsansordning, som for øjeblikket holder huslejen hvor den er, vil blive forlænget, samtidig med at alle politikerne var enige om, at det ikke er nok, at den bliver forlænget, da ingen aner hvad de faktiske udgifter er, når bygge-regnskabet er færdigt.

Kaj Hansen fra DKP optrådte på god DKP-måner som Socialdemokratiets forlængede arm. Han sagde intet, som kunne genere S. med henblik på et senere samarbejde, men han sagde det med overbevisning. F.eks. at vi, som er glade for at bo her, skulle blive boende, men vi måtte kæmpe for det. Kun glemte han at fortælle hvordan, og var i det hele taget, ligesom resten af panelet, indstillet på at boligproblemet skal løses ud fra det kapitalistiske systems betingelser.

Jeg har personlig ikke høje tanker om DKP's ærlige vilje til noget som helst, men at en såkaldt kommunist ikke bruger et forum på 500 mennesker til f.eks. at påpege, hvor vi sidder i suppedasen som vi gør, det virker ret tåbeligt.

Alle var de lynhurtige til at slå et krast spørgsmål hen i det latterlige og talte udenom spørgsmålene ved at slynge om sig med en masse udtryk fra den kapitalistiske økonomi, som vist ikke mange arbejdere forstår et pluk af.

Før mødet blev der uddelt en løbeseddel fra ARBEJDERBLADET, og på denne stod anvisningen på de metoder, som kan tages i brug i kampen for at beskytte boligen, nemlig huslejeboycot - kamp mod udsættelse af familier og besættelse af tomme lejligheder, og i det hele taget var denne løbeseddel det nærmeste, de 500 vrede beboere kom noget konkret den aften.

Beboer i Brøndby Strand.

Se iøvrigt artiklen s. 5

Strejken på Lindø

Da vi gik hjem på Lindø torsdag morgen i protest mod forslagene i folkettinget, var vi vist nok de første i landet, som gik i strejke.

På Lindø begyndte strejken helt spontant udenom tillidsmændene. Da tillidsmændene mødte kl. 7, var 1. skift gået i strejke, og strejken var næsten allerede en realitet.

Torsdag morgen var folk så vrede over de byrder, som er blevet lagt over på os, at ingen fagforeningspamper kunne have fået os i arbejde igen, derfor valgte tillidsmændene også at gå med i strejken.

Som vi skrev i sidste nummer af ARBEJDERBLADET, udsendte tillidsmændene en resolution, hvor de forsøgte at lede strejken hen i et krav om en "arbejderregering", men en socialdemokratisk regering støttet af DKP ville jo også - på en mere smart måde - lade ar-

bejderklassen betale krisens byrder.

TILLIDSMÆNDENE OPTRÅDTE SOM SKRUEBRÆKKERE:

Men tillidsmændene nøjedes ikke med at udsende resolutioner, de optrådte under strejkens videre forløb som skruebrækkere.

Da vi mødte igen mandag morgen var stemningen afgjort for strejke, men pga. tillidsmændenes manøvrer begyndte strejken først ved middagstid.

F.eks. tillidsmanden for rørsmændene, Bent Rasmussen, mødte mandag morgen op på rørværkstedet med en halv snes funktionærer i ryggen og opfordrede alle til at gå i arbejde. Med funktionærerne stående foran sig turde naturligvis ingen indvende noget.

Lindø-cellen

Proteststrejke i Horsens

KIRK

Regeringens spareforslag blev diskuteret en hel del torsdag og fredag. Mandag d. 13 kunne man mærke fra morgen af, at der skulle ske noget - folk gik ikke i gang med at arbejde med det samme som de plejer. Flere gik over til arbejdsmandenes tillidsmand, der sagde, at han ville gå rundt og vejlede stemningen. Det gjorde han, og kl. 9 indkaldte fællesklubben over højtaltaren alle til møde i kantinen. Ved mødet opfordrede tillidsfolkene ikke direkte til at blive, men det skinnede igennem, at de ønskede det. Smedenes tillidsmand sagde, at det var ulovligt, og vi kunne blive idømt bød. Der var næsten ingen andre, der sagde noget. En enkelt sagde: "Jeg synes vi skal gå hjem", og der lød et kraftigt bifald. Efter skriftlig afstemning med et lille flertal for (222 mod 207) gik folk hjem. Fællesklubben lavede en resolution, som de afsendte.

De næste par dage skete der ikke

noget særligt, men om torsdagen var folk virkelig gale fra morgenstunden. Igen blev tillidsmændene opfordret til at indkalde møde, arbejdsmandenes var selv for den dag, mens smedenes prøvede at berolige sine kammerater: Vi må jo tænke på, at vi står midt i lønfor-handlinger.

Efter en time holdt fællesklubben igen møde i kantinen, igen var der meget få, der sagde noget, men der var en kraftig øv-reaktion mod en fyr, der gik ind for at fortsætte arbejdet, fordi strejker kun var nålestik, og sende en resolution i stedet. Der var ret stort flertal for at gå hjem. (266 mod 161).

Kl. 12 var der møde på rådhuspladsen, som Møller og Jochumsen havde arrangeret, senere i Beringsparken, som fællesklubben arrangerede. Dernede opfordrede Peter, tillidsmand, til enhed mellem de tre arbejderpartier. Mange var helt oppe i skyerne: Generalstrejke.

Men fredag var stemningen helt fuset af. Folk begyndte at tænke på deres pengepung. Smedene havde

den samme nedskæringslinje som den nuværende, det ved vi af bitter erfaring. Udtalelsen var underskrevet: arbejderne på LK-NES. En sådan skrivelse har vi arbejdere aldrig diskuteret. Også den er lavet hen over hovedet på os.

Vi stillede det spørgsmål til klubben, hvad den havde gjort ved lønkravet. Den havde krævet to kroner mere i timen for arbejdsmandene og kvinderne. Hvad var der så sket? Jo, det var gået til mægling. Heller ikke dette har vi arbejdere været med til at diskutere. Det burde jo have været os, der havde bestemt, hvad der skulle ske. Når vi nu engang eventuelt får den 25 øre, der bliver tilbage efter mæglingen, er den forlængst ødt op af priserne. Men fagforeningen har jo gjort det, "så godt de kunne". De har jo stillet lønkrav.

Af dette kan vi lære, at vi ikke kan støtte os på fagforeningen. Vi må organisere en selvstændig kamp uden for fagforeningen og mod fagforeningen. Vi må gå den vilde

Selvom dagholdet var gået i strejke, forsøgte tillidsmændene flere gange at få aftenstiftene i arbejde, hvad dog ikke lykkedes.

Under hele strejken blev flere arbejdere nægtet ret til at tale ved at tillidsmændene ganske simpelt lukkede mikrofonerne for alle andre end sig selv.

Strejken på Lindø blev afsluttet med demonstrationen om torsdagen. Ca. 10.000 marcherede ud på Odense Stadion. Her blev holdt taler af forskellige fagforeningspamper som forklarede os, at bare Hartling-regeringen blev afsat, og vi fik Anker og Knud ind i regeringen, ville alt være i orden.

Under protestrøb fra flere tusinde arbejdere blev demonstrationen afsluttet med en vedtagelse om, at vi skulle gå i arbejde om fredagen. Da vi mødte på Lindø om fredagen var stemningen for fortsat strejke, men tillidsmændene forhindrede, at der blev afholdt møde, og fik strejken afsluttet ved at nægte alle adgang til mikrofonen.

været hjemme to dage for kort tid siden, for et 2 kroners lønkrav, der var blevet afslået totalt. (Om torsdagen fik de iøvrigt at vide, at de havde fået en krone). Så hvis de fortsatte strejken, ville de få en hel ugeløn mindre. Nogle få rundt omkring var selvfølgelig gale, f.eks. "vi skal blive ved med at strejke, til LO er nødt til at lave generalstrejke." Men hovedindtrykket var desillusion: "Det nytter ikke noget, det er bare vores egen pengepung det går ud over. Og der blev først indkaldt til møde af fællesklubben efter godt tre timer, hvor tillidsmændene til forskel fra de andre dage, sad i et panel med front mod os andre - der var sat mikrofon op og talerstol, så det var virkeligt svært at sige noget. Og de samme pamper, som dagen før til folkemøderne havde været så fulde af gejst, opfordrede nu alle til at blive, med truslen om bød." Vi sender regningen videre, som Holger Foss sagde. Slet ingen andre sagde noget, og ved den skriftlige afstemning var der kun et lille mindretal for strejke.

Det var den proteststrejke. 1. dag gik man hjem trods tillidsmændenes standpunkt. Belært af erfaringerne stillede de sig mere eller mindre bag strejken om torsdagen for så om fredagen at drive den helt i jorden.

FRA REDAKTIONEN

Vi har modtaget mange rapporter fra proteststrejkerne, flere end vi har kunnet bringe. Men det er ikke kun fra massestrejker, at erfaringer skal gives videre til andre arbejdere. Idag har også erfaringerne fra små strejker betydning for vores fælles kamp. Rapporter til os om enhver strejke, som du selv er med i, eller får oplysning om.

strejkes vej. Vi må vælge vores egen ledelse af pålidelige arbejds-kammerater, så vi sammen kan føre kampen til sejr.

Derfor kan vi heller ikke kræve en såkaldt arbejderregerings politik - en forræderpolitik. Vi må sørge for at fremvise en selvstændig politik - en revolutionær kamppolitik.

LG

Rapport fra LK-NES

Den spontane protestbevægelse mod regeringens nedskæringspolitik tvang den socialdemokratiske fællesklub på LK-NES-Haraldsgade i København i aktion. Men det var ikke nogen radikaliserende eller venstredrejning af socialdemokraterne, sådan som DKP gerne vil påstå. Tværtimod, de stillede sig i spidsen for den spontane bevægelse og ledte den til nederlag.

Allerede ved de første ytringer om mandagen opstod der nervøsitet blandt tillidsfolkene. Man var så nervøse, at man endda meddelte de nyansatte, at det "ikke var nogen almindelig situation", og at de måtte undskylde, at der var lidt uroligt. "Det er naturligvis ikke morsomt at begynde et arbejde med strejke, vel, ha ha."

Fællesklubben turde ikke samle os arbejdere til møde, men besluttede at afholde skriftlig afstemning ude på afdelingerne. På den måde fik vi ingen mulighed for i fællesskab at komme frem til en aktionsplan. Vi fik ikke engang resultatet at vide, vi blev blot sendt hjem. Dermed havde socialdemokraterne taget brodden af den første protestytring, - men endnu var det usikkert, hvem der havde initiativet i bevægelsen.

I takt med at det blev klart, at de åbenlyst borgerlige og halvfascistiske partier ville blive enige om yderligere forringelser for arbejderklassen og det arbejdende folk, voksede harmen og forbitnelsen. Den spontane bevægelse voksede.

Torsdag morgen var det nær kogepunktet på fabrikken. Kvinderne på en af afdelingerne gik i strejke. På andre afdelinger diskuterede man situationen. Nu blev fællesklubben selv sagt klar over, at man endnu ikke havde situationen under kontrol. Tillidskvinden og værkføren gik sammen rundt og sørgede for, at kvinderne kom i gang igen. Så holdt tillidsfolkene møde. Et kvarter senere kom tillidsfolkene

tilbage og meddelte: "Så går vi hjem!" Der opstod stor forvirring. Mange mente, at man burde have holdt et møde og i det mindste besluttet at gå samlet til Christiansborg. Nu blev vi spredt for alle vinde. Det var atter lykkedes fagforeningen at splitte den spontane bevægelse. Kritikken mod fællesklubben voksede.

Om fredagen, da stemningen fortsat var for strejke, indkaldte klubben til arbejdermøde i et forsøg på at tage brodden af kritikken mod fagforeningen. Fællestillidskvinden, Grethe Berg, indledte mødet med at tale om nødvendigheden af at protestere mod Venstres nedskæringspolitik. Vi skulle også huske på, at det ikke var LK-NES, vi strejkede imod. Desuden sagde denne socialdemokratiske fagpamper, at vi ikke skulle diskutere politik. "Det har vi heldigvis ikke gjort her i klubben i 15 år." Dette siger hun på et arbejdermøde, hvor arbejderne har reageret politisk. Men i næste øjeblik blev vi klar over, hvad hun mente. Hun forsøgte at læse op af socialdemokratiets løbeseddel om afgiftsforliget. Men så bløfede er vi arbejdere ikke. Hun blev standset. Heraf kan vi lære, at "ingen politik i klubben" betyder socialdemokratisk politik. Da mødet talte for strejke og rejsning af lønkrav, så Grethe Berg sig tvunget til også at tale om lønkrav. Men størrelsen skulle ikke diskuteres. Nu skulle vi bare gå hjem.

Sådan lykkedes det de socialdemokratiske fagbyrokrater at opfange den spontane protestbevægelse og lede den ind i ufarlige forhandlingsbaner. Det fik vi også bekræftet på fællesklubmødet kort tid efter.

For de ca. 50 mødedeltagere læste Grethe Berg en protesttalelse op, som var blevet sendt til folketingspartier. Der krævedes lønkomensationer og "en anden politik", dvs. en socialdemokratisk politik. At den indebærer nøjagtig

Kam-1's afdeling på Vesterbro i København har taget ideen op fra sidste nr. af AB, hvor vi bragte et billede af en transparent som Kolding bruger til gadesalget. Vesterbro afd. har valgt at lave en planche. Men erfaringerne er de samme: bladsalget er gået i vejret.

Om international strejkesolidaritet

Mens den spontane strejkebevægelse breder sig over hele Europa og med øget styrke kalder på arbejderklassens internationale solidaritet, arbejder borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen på at skabe en EF-lovgivning for arbejdsmarkedet, som sigter på at kvæle denne solidaritet. Vi skal konkret vise, hvorledes Socialdemokratiet (SD) og Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) i praksis forholder sig til vore udenlandske klassebrødres kamp.

PROVESTEN FOR ARBEJDERPARTIERNE!

Solidaritetsstrejker tværs over landegrænserne er et gammelt, afprøvet våben for arbejderklassen. Det har særlig været anvendt af arbejderne i transportsektoren, incl. havnene verden over.

For de politiske partier, som hævder at repræsentere og varetage arbejderklassens interesser, har det altid været en prøvelse, hvordan de konkret forholder sig til disse solidaritetsstrejker. Støtter og fremmer de dem - eller bekæmper de dem på tusinde måder for at forsvare deres eget lands borgerskab?

Mange bække små

Hvad gør et parti der er på retur? Hvad gør en ung fremadstræbende folketingsmand for at skaffe stemmer og sympati til en synkende skude?

Han finder en hjertesag at føre sig frem på, og helst en sådan sag, som ungdommen kan forstå. Thi det er fra ungdommens rækker at de nye vælgere kommer, og uden dem kan intet parti leve.

Kurt Brauer (som er sekretær for SF's folketingsgruppe) har fundet en sådan hjertesag, fremgår det af Minavisen d. 24. 5. Og det er en hjertesag som ikke alene har appel til den pureste ungdom, men som også styrker hr. Brauer's popularitet hos en anden gruppe, som har hr. Brauer's allerstørste sympati: nemlig restauratørerne.

Sagen er den, at "Hotel- og restauratørforeningen" kræver udskænningsalderen nedsat fra 18 til 16 år.

Han kan jo nok regne denne forenings motiv ud: De taler jo med brød, for ikke at sige øl i munden. Men at Kurt Brauer støtter foreningens krav kan nu heller ikke overraske så synderligt meget, når man erindrer sig Kurt Brauer's indsats i Folketinget for et par år siden for at støtte og udbrede prostitutionen ved at søge den legaliseret.

Kurt Brauer har ambitioner om at blive den store personlige stemmefisker, og så giver han pokker i om ungdommens store alkoholproblem forværres, blot han kan sikre sig nogle kommende stemmer fra de 15-16 årige der er så iøjensynlige mindreårige, at ingen restauratør tør beskænke dem.

EN LINIE?

Noget kunne imidlertid tyde på, at det ikke alene er Kurt Brauer der spekulerer i ungdommens umodenhed.

I samme nummer af Minavisen skriver hr. T. Toftkær om en ny bog fra Dansk lærerforening, - bogen hedder "Fantomet - en tegneseriehelt." Det fremgår af anmeldelsen, at skolebørnene bla. skal løse opgaver som: "Find lighedspunkter mellem fantomet og Jesus."

Hr. Toftkær roser denne bog og konkluderer: "Under alle omstændigheder, er der noget rigtigt i at tage udgangspunkt i noget børnene alligevel interesserer sig for."

Jo hurtigere det går ned ad bakke for et parti, des tydeligere afslører det sin bundløse opportunisme og sit skamløse stemme-skraberi.

EKSEMPEL: DE SVENSKES HAVNE-ARBEJDERES STREJKE:

De svenske havnearbejdere var i slutningen af marts og ind i maj 1974 gået i strejkekamp. Udover økonomiske krav og protest mod LO's usle hovedaftale, som kun giver 55 øre i timen, drejede kampen sig om at afværgende borgerskabet respekt for arbejderne selvstændige organisering, og at tvinge arbejdsgiverne til at slutte overenskomster uden om LO. For ca. et år siden brød nemlig et flertal svenske havnearbejdere med det LO-dirigerede Transportarbejderforbundet og dannede deres egen fagforening: Svenska Hamnarbetareförbundet.

Ved årsskiftet var kun 25% af de svenske havnearbejdere organiseret i LO-Transport - 75% er organiseret i Hamnarbetareförbundet. Alene i Göteborgs havn har 800 arbejdere brudt med LO, som kun tæller 250 mand der. At det overvældende flertal af de svenske havnearbejdere står bag det nye forbund viste sig netop i strejken for nylig: 2700 mand nedlagde arbejdet i et flertal af havnene.

Göteborgs havn (Sveriges største) var totalt lammet, ingen arbejdede i Stockholms havn, og de mindre Norrlandske havne lå øde.

STØTTEDE VORT SOCIALDEMOKRATI DEM?

LO udsendte i begyndelsen af maj en kort pressemeddelelse om, at der ikke skulle sympatistrejkes i danske havne i forbindelse med svenske havne. Man måtte heller ikke aktionere mod svensk strejkegods. Begrundelsen for dette forræderi var, at Svenska Hamnarbetareförbundet ikke er tilsluttet

LO. Det danske socialdemokrati og LO nægtede altså at støtte en strejkekamp, som omfattede det overvejende flertal svenske havnearbejdere, som havde en udbredt sympati og støtte i hele den svenske arbejderklasse, en sympati, som næsten kunne måle sig med den sympati, som Kiruna strejken 1970 vakte.

Det danske socialdemokrati kom deres svenske klassesamarbejdsbrødre i det svenske LO til hjælp i disses vedvarende og intensive foesøg på at knuse Svenska Hamnarbetareförbundet. - Således er socialdemokratiets internationale solidaritet: En solidaritet mellem klasseforrædere.

STØTTEDE DKP DEN SVENSKES HAVNESTREJKE?

De danske havnearbejdere - særlig de Københavnske og de Århusianske er kampvante og har flere gange vist international strejkesolidaritet. De ville med garanti have støttet deres svenske kollegaer, hvis de havde vidst noget om deres kamp

Fra havnearbejderstrejken i Göteborg.

Men næsten ingen danske havnearbejdere kendte noget til den. En af forklaringerne til dette ukendskab må søges i den ringe opslutning i strejken i de svenske Øresundshavne, hvor socialdemokratiet har et stærkt fodfæste. Men DKP - som har et vist fodfæste i danske havne og som står stærkt i Havnearbejdernes Fagforening i Kbh. - gjorde intet for at komme de svenske arbejdere til hjælp. Land og Folk kun lige omtalte strejken helt overfladisk.

Hvorfor?

Blandt de Københavnske havnearbejdere (særlig i frihavnen) hersker en udbredt mistro og uvilje mod LO. Dette sås særlig tydeligt under strejkerne mod Afgiftslovene, hvor der var kræfter i havnen for at smide LO ud. Hvis DKP i denne situation var gået imod LO's linie om ikke at støtte strejken i de svenske havne, eller blot havde ført LO's beslutning ud til demokratisk diskussion i havnene, ville risikoen for at de LO fjendtlige stemninger fik overhånd have været betydelige.

Hvad gør kapitalisterne ved BETALINGSBALANCE-UNDERSKUDET?

I gennem snart mange år har betalingsbalanceunderskuddet og inflationen givet anledning til megen snak. Lad os se hvad betalingsbalance er og hvad årsagen er til underskuddet.

Et lands gæld og tilgodehavender reguleres i dets betalingsbalance. I betalingsbalancen indgår alle økonomiske mellemværender mellem lande, det gælder varehandel, transport, rejser, tjenester, renter og udbytte, gaver og indkomstoverførsler, kursgevinster. Hvis der føres lige så meget ud som der indføres, balancerer betalingsbalancen og alt er i orden. Men det er ikke det normale for noget kapitalistisk land. Det normale er, at nogle lande har overskud og andre underskud. For at klare et underskud har hvert land en valutareserve, som består af et betalingsmiddel alle lande vil acceptere. Det normale er \$, men også andre valutaer kan anvendes, f.eks. D-mark.

Intet land kan i længere tid have underskud i betalingsbalancen. Underskuddet skal dækkes ved optagning af lån til valutareserve-kassen, men hvis der fortsat er underskud på betalingsbalancen vil det til sidst ikke være muligt at låne og landet vil gå konkurs.

De danske kapitalister har haft underskud på betalingsbalancen igennem mange år, og især i de sidste par år er underskuddet vokset betydeligt.

1971 558 mill. kr.
1972 465 mill. kr.
1973 3.000 mill. kr.
1974 7.000 mill. kr. x

x) Underskuddet for 1974 er skønsmæssigt beregnet til at blive af denne størrelsesorden.

Som en følge af dette underskud er valuta beholdningen stærkt dalende. Den valutareserve som Danmark råder over kan i dag klare et underskud af den nuværende størrelsesorden i 14 måneder, mens den for et år siden kunne klare 43 måneder.

Det er situationen for de danske kapitalister.

HVAD ER ÅRSAGEN TIL UNDERSKUDET?

I de daglige avisartikler og i TV og radio får vi at vide, at det er "vorer" forbrug der er årsagen til underskuddet på betalingsbalancen. I praksis forholder det sig anderledes. Fra 1972 til 1973 steg underskuddet med 330 %. Skyldtes det arbejderklassens større forbrug? Enhver ved at arbejderklassen ikke fra 1972 til 1973 blev i stand til at udvide forbruget med 330 %, vi har overhovedet ikke haft nogen reallønsfremgang. Nej, årsagen til den store stigning var, at den Socialdemokratiske regering indførte importtold i 1972, med ophævelse i januar 1973 ved indtrædelsen i EF. Det bevirkede at kapitalisterne udskød ethvert køb i udlandet, hvis det overhovedet var muligt. I 1973 foretager de så et kraftigt opkøb af råvarer, maskiner osv..

Alene for indkøb af maskiner til anvendelse i industrien skete der en stigning på 40 % fra 1972 til 1973 og stigningen fortsætter i 1974 med 43 % for første kvartal.

Underskuddet på betalingsbalancen skyldes altså ikke arbejderklassens privatforbrug, men kapitalisternes profitjagt.

Hvorfor har regeringen og folkettingen gennemført en afgiftsbuket og spareprogram overfor arbejderne når det ikke er deres forbrug der er årsagen til underskuddet?

Nedskæringspolitikken overfor arbejderklassen, den megen tale om en kommende indkomspolitik til foråret, nedskæring i bygge- og anlægsarbejdet, er alle ting der ikke direkte betyder en bedre betalingsbalance. Årsagerne til at kapitalisterne foretager den slags indgreb er for det første, at sikre tilstrækkelig arbejdskraft til eksportindustrien, derfor mindre byggeaktivitet og arbejdsløshed for bygningsarbejderne, dernæst at sikre kapital til eksportindustrien, derfor Socialdemokratiet's og LO's planer om ØD og Nyboe Andersen's opbakning, og endelig ønsket om en stigende arbejdsløshed, således at lønningerne kan

presses ned. Det er begrundelsen for afgiftsbuketten, spareprogrammet og nedskæringerne i byggeriet med arbejdsløshed til følge.

Det gælder for de danske kapitalister, som for alle andre kapitalistiske lande, at de alle søger at løse overproduktionskrisen ved at satse på eksportindustrien. Hvad der ikke kan afsættes i hjemlandet skal afsættes gennem eksport.

Denne skærpede konkurrence mellem de kapitalistiske lande og de enkelte kapitalister om markeder fører til handelskrige og til sidst i konsekvens heraf til omfordelingskrige.

Marxismens politiske økonomi

Ny pjee. Bestilles fra ARBEJDERFORLAGET, Allegade 19 o.g. 5000 Odense på giro 23 42 79. Pris 5 kr.

KAm-l's sommer lejr i Ulfborg

Søndag den 14. juli strater KAm-l's sommerlejr i Ulfborg. Fra samtlige afdelinger landet over kommer der deltagere til lejren, og repræsentanter fra KFML(r)s ungdomsforbund SKUm-1 vil ligeledes deltage. Det vil blive en uge med godt kammeratskab og muligheder for at lære erfaringer fra andre kammerater. På lejren vil der også blive kørt studiekredse, 2 timer hver formiddag, hvor vores kendskab til marxismen-leninismen vil blive udvidet, og hvor erfaringerne fra vores daglige arbejde vil blive taget op til diskussion og komme til at danne grundlag for vores videre arbejde.

Desværre mangler nogle kammerater endnu at tilmelde sig de enkelte studiekredse, og vi opfordrer Jer til hurtigst muligt at indsende tilmelding, således at planlægningen af sommerlejren kan fortsætte.

I løbet af juni måned vil lejrdelegerne modtage studiemateriale til de enkelte grupper, således at man får mulighed for at sætte sig ind i tingene forud for lejren.

Lejren er ikke alene arrangeret for medlemmer af forbundet, sympatisører og andre tilknyttet forbundet deltager også i lejren, og vil her få mulighed for at lære forbundet bedre at kende. De vil få udbygget deres kendskab til KAm-l's politiske linie, og de vil lære mange nye kammerater at kende. Lejren er ikke en partiskole, hvor man skal have gennemgået en grundskoling for at få udbytte af opholdet. De studiekredse, der er på lejren, er tilrettelagt således, at alle kan deltage og alle vil få et stort udbytte af at deltage.

Vel mødt på KAm-l's sommerlejr.

SOMMERLEJRUDVALGET

Kommunistisk solidaritet

I skarp modsætning til LO's, Socialdemokratiets og det svenske DKP's (VPK) solidaritet med de strejkende svenske havnearbejdere, viste vor svenske broderorganisation KFMLR en klar og kontant solidaritet.

Her overrækker Christer Ternrud (tv) formand i KFMLR's centrale faglige udvalg 16.180,00 svenske kroner (i den røde fane på bordet) til en repræsentant for havnearbejderne Bert Svensson (th). I midten formanden for KFMLR's Göteborg-afdeling Teddy John Frank. Pengene er indsamlet i Göteborg den 1. Maj.

Følg klassekampens udvikling i Sverige.
Læs KFML(r)s ugeblad:

Proletären
Fås i RØDE STJERNE

KAm-I i BRØNDBY STRAND

Vi har igennem længere tid kunnet følge de forhold, beboerne i det nyere byggeri er udsat for. Tårnhøje huslejer og usikkerhed overfor, om der vil ske nye stigninger med dermed følgende usikker økonomi for familierne. Fogesudsmidninger er her hverdagskost.

Da vi er nogle kammerater, der bor i Brøndby Strand og umiddelbar nærhed, var det nærliggende at begynde et mere organiseret bladsalg. Lejerforeningen og en aktionsgruppe havde den 29/5-74 arrangeret et møde med en række politikere, bl.a. boligministeren. Dette møde brugte vi som en slags igangsætter og en lejlighed til at fremsætte KAmI's syn på sagen.

Efter et indledende møde fik vi udarbejdet en løbeseddel. Vi kaldte den "Kampen mod huslejen", og den beskrev hvilken holdning politikkerne ville give udtryk for, at de ville spise beboerne af med løfter, at de ville se på sagen, for derefter alligevel ikke at gøre noget. Vi beskrev, at boligen i dag er en vare, som produceres ikke for at tilfredsstille et behov, men for at sikre kapitalisternes profitter, og at den situation vil fortsætte frem til den dag, vi har socialisme.

Vi opfordrede beboerne til at organisere sig i en demokratisk valgt beboerkomite og der formulere de krav, der skal føres igennem.

To dage før mødet startede vi med bladsalg ved Brøndby Strand Station. Til denne lejlighed brugte vi en stander med et stort og tydeligt hoved fra arbejderbladet. De, der kom på stationen den dag, kunne ikke undgå at lægge mærke til os, selv om det for de fleste af dem kun blev flygtigt. Samme aften fortsatte vi bladsalget direkte til beboerne i en stor del af byggeriet. Vi fik solgt 52 blade, delt løbesedler ud og fik en god snak med beboerne om vores situation.

Før beboermødet den 29/5-74 delte vi igen løbesedler ud. Der var også en løbeseddel med et lille intetsigende pip fra socialdemokratisk ungdom. Da vores løbeseddel drejede sig om mødet, blev den

O-indkomster

Fortsat fra side 1

slag. Fra dette behøver vi blot at nævne punktet om momsrefusionens bortfald, hvad der vil betyde huslejestigninger på 200 kr. i nybyggede parcelhuse og boligblokke, og den "omkostningsbestemte leje", som vil betyde væsentlige forhøjelser i den gamle boligmasse.

Og vi kan nævne bortfaldet af skattefradraget, hvor den eneste forskel på S og V er, at V vil have den fjernet helt med det samme, S vil have at den "aftrappes over en årrække".

KAMP MOD ENHVER NEDSKÆRING.

Det hele pakkes af Socialdemokratiet ind i fraser om "social afbalance" og krav om at bevare den fulde beskæftigelse. Men den klassebevidste arbejder afviser fuldt og helt disse fraser. Vi ved at når Socialdemokratiet snakker om at rette op på økonomien, så er det kapitalisternes økonomi der bliver rettet op på. Når Socialdemokratiet snakker om "fuld beskæftigelse" så ved vi at det betyder en arbejdsløshedsprocent på 5-6 ifølge den officielle statistik.

Det er arbejderklassen der skaber al værdi. De sociale goder som vi har haft under den højkonjunktur der nu er forbi, har vi selv tilkæmpet os og selv betalt gennem en stadig større skattebyrde. Vi skylder ikke dette samfund fem flade øre. Derfor må vi til kamp mod enhver nedskæring i arbejderklassens levevilkår. Også når det gennemføres af en såkaldt "arbejder" regering.

Som vi viser i artiklen om Socialdemokratiets "kamp" mod nulindkomsterne, er det blandede værk, der ikke engang kan bruges til at forbedre betalingsbalancen med.

Så er der tilsyneladende flere penge, og for en hårdt beskattet arbejder mere fornuft, i det skattelovforslag, som DKP lagde på bordet i den hede valgkamp i december måned. Det var et af de utallige forslag, som DKP har til, hvordan man kan vælte byrderne af kapitalismens krise over på monopolkapitalen.

For DKP er beskattningen af nulindkomsterne og af de store skatteunddragelser nemlig løsningen på skatteflåningen af arbejderne. Det vil samtidig løse en del af "landets" økonomiske problemer, mener DKP, der som sædvanlig beklammer sig meget om kapitalismens eksistens.

Land og Folk har lavet en beregning, der viser, at hvis blot lo ud af de 17 mia kr. som undrages beskattning, blev beskattet, og hvis kasseoverskuddet blev fjernet, så kunne den skattefri bundgrænse hæves til 30.000 kroner.

Men DKP tænker skam også på sine venner blandt fagbureaukraterne og akademikerne. Deres forslag viser skattelettelser på helt op til 150.000 kroner!

Enhver arbejder ville skrive under på, at det ville være godt at få beskattet de 10 mia. og lette

DKP og de 17 mia.

byrderne for arbejderne. Vi har heller ikke så meget imod, at også andre end arbejderne får skattelettelser.

Men sagen er, at dette forslag, ligesom DKP's andre forslag til forbedringer for arbejderne på kapitalisternes bekostning ikke kan gennemføres ad den vej, som DKP anviser. De vil gå Folketingsvej, og gerne i et samarbejde med Socialdemokratiet.

Men hvorfor skulle den statsmagt, som i 100 år har varetaget kapitalisternes interesser, pludselig give sig til at gøre det stik modsatte, blot fordi DKP fik flertal i Folketinget? Tænk blot på Skattedirektoratet, der i mange år har haft lovlig ret til at beskatte bl.a. olieselskaberne; men som ikke har rørt en finger i den anledning.

Men lad os nu sige, at DKP kunne få flertal i Folketinget for sine indgreb mod storkapitalisterne. Lad

Bag solbrillerne drømmer Knud om en kapitalisme hvor borgerskabet er undertrykt

os sige, at de også kunne få overbevist de højtlønnede kontorchef, direktører og departementschefer om, at det er folkets interesser, man skal varetage og ikke kapitalens. Resultatet ville blive det, som vi så i Chile. Monopolfirmaerne indleder øjeblikkeligt en økonomisk og politisk sabotage, trækker deres kapital ud af landet, nedlægger fabrikker osv. Hvilke magtmidler har DKP til at forhindre det, når de afskriver nødvendigheden af at overtage magten i dette samfund med arbejdende massers væbnede kamp? Og deres politik vil få de samme skæbnesvangre følger som i Chile.

Men sagen er selvfølgelig den, at man aldrig vil kunne nå så langt som at få flertal i Folketinget for indgreb mod profitterne. DKP vil bilde os ind, at en professionel hær et mere militariseret politi, et "fædrelandskærligt" hjemmearbejd og militære pagter kun er "pynt". At det ikke er oprettet for at skulle bruges til at forsvare kapitalisternes private ejendomsret med.

Men vi behøver såmænd ikke drømme med på DKP's drømmerier om en kapitalisme, hvor kapitalisterne bliver undertrykt, for at se indholdet af deres politik. Situationen omkring proteststrejkerne viste klart, at DKP's opfordringer til arbejderne om at føre udenparlamentarisk kamp hurtigt bliver lagt på hylden, så DKP kan vise sig som et "ansvarligt" parti, og opnå den ære at få lov til at samarbejde med socialdemokratiet i en rigtig "arbejderregering".

Sovjetisk filmuge i Kbh.

Den sovjetiske filmuge i Alexandra i København d. 19 - 26. maj bød både på gamle revolutionære film og på moderne revisionistiske.

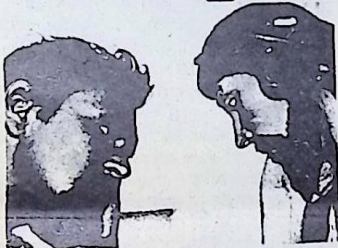
En sammenligning mellem de gamle og de nye film viser klart det kapitalistiske forfald i det moderne sovjetiske samfunds kultur.

Det revolutionære indslag udgjordes af Pudovkins "MODEREN" og Eisensteins "OKTOBER - ti dage der rystede verden", begge fra midten af 20.

MODEREN beskriver Tsarens og kapitalisternes udplyndring og grusomme undertrykkelse af de arbejdende masser, disses forarmning og deres begyndende organisering under det illegale kommunistiske partis ledelse. Hovedpersonen er en proletarmoder, som mister både mand og søn, og som udfra sine smertelige erfaringer med undertrykkersystemet træder i revolutionens tjeneste. Hun bliver symbolet på proletariatets uovervindelige styrke og kampmod.

OKTOBER er en fremragende historisk beskrivelse af den proletariske, socialistiske revolutions sidste, afgørende fase i Rusland 1917: Det væbnede oprør og arbejderklassens magtovertagelse og knusning af det borgerlige statsapparat. Bolchevikernes revolutionære taktik og strategi vises i modsætning til de småborgerlige Mensjeviker og Socialistrevolutionære, der - ligesom DKP gør det i dag - prædikede forsonlighed med borgerskabet og krævede borgerskabets love overholdt i en fredelig overgang til socialisme. Filmen beskriver detaljeret og med utallige nuancer de forskellige klassers interesser og stilling til revolutionen. Det er en film om hvordan parolen "Al magt til Sovjetterne" blev virkeliggjort af arbejder- og bondemasserne under Bolchevikernes ledelse.

tilsyneladende studeret ret omhyggeligt. Mødet forløb som forudsagt, vi fik intet konkret at vide fra politikerne, og dirigenten, lejerforeningen og aktionsudvalget formåede ikke at samle tilfredsheden, tværtimod var han god til at forson og gyde olle på de oprørte vande. Folk gik skuffede hjem. Dette fremstød er starten til et organiseret bladsalg og udviklet kontakt med beboerne i Brøndby Strand.

Moderne sovjetfilm er fyldt med religiøse emner. Her får helten sig en sludder med Jesus.

I skarp modsætning til disse film, som helt står på det revolutionære proletariats og klassekampens grundlag, finder man de moderne sovjetiske film, som overhovedet ikke viser modsætningerne mellem klasserne og heller ikke viser proletariatets historiske opgave: løsningen af klassemodsatningerne under opbygningen af socialismen gennem fortsat klassekamp. Således forsvinder i "MONOLOG" fra 1972 klassemodsatningerne til fordel for det enkelte menneske, som skildres isoleret og ensomt, stræbende efter den evige og rene kærlighed. Forstyrrelser i verdenen forklares ud fra menneskenes ustabile og forvirrede hjerner. Endelig løses klassemodsatningerne og uordenen i verdenen ikke gennem klassekamp og proletariatets diktatur, men ad kemisk vej! Filmens hovedperson er en kemiker, opdager nemlig et stof i visse hjerneceller, som kan overvinde den mangelnde

balance i hjernen, som er skyld i den herskende uorden.

Åbenbart er der også behov for en "samfundskritik" i Sovjetunionen i dag. 2 film beskæftiger sig med de umenneskelige tilstande i verden i dag. I den ene ("Ivan den Grusomme vender tilbage") dukker Ivan den Grusomme pludselig op i moderne tid på grund af en fejl i en tidsmaskine. I den anden film (Doktor Ivans tavshed) landsættes observatører fra en fjern planet på jorden. Ivan den Grusomme og Rum-menneskene ser jo med friske og helt uvildige øjne på verden og kan rigtig analysere den!

Vi foretrækker nu at se verden ud fra arbejderklassens standpunkt.

Således har sovjetisk film og samfund bevæget sig fra arbejderklassens verdensanskuelse til borgerskabets. Fra proletariatets diktatur til borgerskabets diktatur, således er den udvikling som den sovjetiske filmuge viste.

Filmugen er iøvrigt et led i den officielle sovjetiske propaganda for øget kulturel tilnærmelse til Vesten gennem et fremstød for øget turisme. Dette fremstød falder sammen med det handelsmæssige fremstød igennem hvilket det sovjetiske borgerskab åbner gode muligheder for Vestlig og Japansk kapitalis udplyndring af den sovjetiske arbejderklasse.

Bestil fra ARBEJDERFORLAGET

Fr. Engels	: Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1 kr
V.I. Lenin	: Om strejker	2 kr
	Staten	2 kr
	De russiske socialdemokraters opgave.....	1 kr
	Et brændende spørgsmål - om kampen for det revolutionære parti.....	3 kr
	Hvad skal man begynde med - artikler om partiopbygning i Rusland.....	4 kr
J. Stalin	: Mod forfladigelse af parolen om selvkritik	1 kr
	Samtale med Emil Ludwig.....	1 kr
	Om dialektik og historisk materialisme.....	3 kr
	Om partiet.....	3 kr
C. Zetkin	: Lenin - om kvindespørgsmålet.....	2 kr
Thälmann	: Tyskland, socialdemokratiet og fascismen.....	1 kr
Dimitrov	: Om fagforeningerne.....	2 kr
O Nysström	: Fascisme og socialfaisme.....	3 kr
Strasbourg	: Om økonomiske kampes taktik.....	1 kr
SUKP (b)s historie, kap. 1 og 2.....		4 kr

Pris + porto indsat
på giro 23 42 79

ARBEJDERFORLAGET
Røde Stjerne, Allogade 19, o.g. 5000 Odense

ABs madpose

Som vi skrev i sidste nummer af ARBEJDERBLADET vil vi fremover følge udviklingen i løn, pris og profit.

I forbindelse med prisudviklingen følger vi bl.a. priserne på en MADPOSE som vi har opstillet på baggrund af Husholdningsrådets publikation fra 1969 "Rigtig mad - til rimelig pris".

Posen indeholder, efter husholdningsrådets oplysninger, mad til en familie bestående af 2 voksne og 2 børn, på henholdsvis 4 og 9 år, i en uge.

sødmælk	8 l	15,60
skummetmælk	8 l	11,80
ymer	1 1/2 l	4,58
piskefløde	1/8 l	1,40
ost 30%	1 kg.	17,40
æg B	14 stk.	8,98
svinenyrer	3 stk.	15,90
kylling	1 stk.	12,13
hakket kalve- og svinekød	1/2 kg.	9,45
svinesmæk	600 g.	12,30
stribet flæsk	400 g.	6,60
spegepølse	250 g.	3,55
leverpostej	250 g.	5,25
sild	1 1/2 kg.	19,38
tunfisk	1 dåse	2,85
kartofler	7 kg.	20,65
gulerødder	1 1/2 kg.	5,48
løg	1/2 kg.	2,95
hvidløg	3/4 kg.	18,49
grønkål - frossen	1 pk.	2,40
grøn salat	1 hoved	1,65
persille	1 bdt.	0,85
purløg	1 potte	0,95
appelsiner	3 kg.	11,85
æbler	2 kg.	15,75
citroner	1 stk.	0,95
rugbrød	3 1/2 kg.	8,79
franskbrød	3 små	5,22
sigtebrød	1 stk.	2,00
hvedemel	1/2 kg.	0,60
havregryn	180 g.	0,78
ris	250 g.	2,22
margarine	300 g.	2,19
plantemargarine	600 g.	5,52
smør	250 g.	3,60
olie	ca. 1 dl.	1,29
sukker	1/2 kg.	1,36
makroner	50 g.	0,88
tomatsuppe	50 g.	0,35
tomatpuré	1/2 dl.	0,45
solbærmar- melade	300 g.	2,37
juice	1 dåse	2,95
kaffe	1/2 kg.	15,80
te	200 g.	8,95
kakao	100 g.	2,35

Ialt kr. 297,01.

Irland: Religionskrig eller klassekamp

ATTER ER SITUATIONEN I IRLAND KOMMET PÅ AVISERNES FORSIDER. ANLEDNINGEN VAR DENNE GANG DET PROTESTANTISKE "ULSTERS ARBEJDRÅD'S" IVÆRSÆTTELSE AF GENERALSTREJKE I NORDIRLAND. STREJKEN VAR ET RESULTAT AF DE PROTESTANTISKE LEDE-RES UTILFREDSHED MED DEN NUVÆRENDE NORDIRSK REGERINGSFORM, SOM BLEV IND- FØRT I DECEMBER SIDSTE ÅR. DEN GIK UD PÅ, AT DER DAN- NEDES ET FÆLLESIRSK RÅD OMFATTENDE SYV MEDLEMMER AF REPUBLIKKEN IRLANDS (EIRE) REGERING OG NORDIR- LANDS REGERING.

For at have mulighed for at forstå begivenhederne i Irland er det nød- vendigt at trænge ind bagved de borgerlige massemediers frem- stilling af sagen. Ved at følge den borgerlige presses behandling af det irske spørgsmål får man nem- lig et yderst forvirrende og uklart billede, som dog altid har det ud- gangspunkt, at hovedproblemet er modsætningsforholdet mellem ka- tolikker og protestanter - altså et spørgsmål om religion.

For at tilbagevise denne borger- lige myte må vi kaste et kort til- bageblik på Irlands historie.

lige grevskaber, Ulster, at høre under England som "Nordirland".

I Ulster voksede der efterhånden en guerillabevægelse frem, rettet imod det engelske styre, men først i 1969 blev modsætningerne så tilspidsede, at de britiske imperialister sendte tropper i større målestok til Nordirland. I dag står der 17.000 engelske soldater i provinsen, og London-regeringen har for nylig udtalt, at Storbritan- nien om nødvendigt vil bruge hele sin Rhin-hær (den er på 50.000 mand) i Nordirland.

DEL-OG-HERSK - POLITIKKEN

De grundlæggende modsætninger i Irland - og i ethvert andet klas- sesamfund - går ikke mellem for- skellige religiøse grupper, eller mellem mænd og kvinder, mellem unge og gamle, - de grundlæggende modsætninger er klassemod- sætninger. Og sandheden er da også, at de katolske og de prote- stantiske kapitalister i Irland al- tid har haft et udmærket, klasse- solidarisk forhold til hinanden. De har, i samarbejde med de bri- tiske imperialister, ført en "del- og-hersk"-politik overfor den ir- ske arbejderklasse, dvs. spillet på de religiøse og andre borger- lige fordomme, som de i århun- dreder har banket ind i hovedet på de irske arbejdere.

lige siden opkomsten af en nord- irsk guerillabevægelse mod det engelske herredømme bekæmpet denne med alle midler, ikke mindst efter kampenes opløsning efter 1969. Den britiske hærledelse har hele tiden betragtet kampen mod IRA, den Irske Republikanske Hær, i Ulster som en velegnet træningsopgave for de profession- nelle soldater, der næsten alle er så unge, at de ingen erfaringer har fra Englands tidligere imperi- alistiske undtrykkeskrige, såsom i Malaysia, Singapore, Indien, Burma, Suez osv. Og hæren har benyttet lejligheden til at afprøve nogle af de mest avancerede nyhe- der fra våbenindustrien.

Hæren har også sendt en afdeling specialuddannede soldater til Ul- ster, som forinden havde fået tre ugers træning af USA-soldater fra det berygtede morder-korps De grønne Baretter. Uddannelsen om- fattede forhørsmetoder og brugen af helikoptere mod guerillaer (som i Vietnam). En anonym tidligere britisk officer har til bladet Irish Press givet denne skildring af de specialuddannedes forhørsmeto- der:

"Husk at formålet med psykolo- gisk afhøring er at få ofret til at nå det stade, hvor han ikke tror på noget som helst mere. Han ophører med at have reali- tetssans, han kan klynge sig til. Hans tro skal ødelægges, eller hvis det er for stærkt et ord, så lad os sige hans opfat- telse. Men uanset, hvad du gør ved den mand der afhøres, så henvend dig aldrig til ham, som var han en mand med et navn, han er lavet end en hund, og han skal behandles som sådan."

Disse metoder kan måske have en virkning på den enkelte fange, men det er den slags metoder, og det de er udtryk for: den engelske imperialismes herrefolksmentalitet overfor det irske folk, der garan- terer, at hadet og frihedstrangen holdes i live. Og det irske folk vil heller ikke glemme, at det en- gelske socialdemokrati altid har stået og i dag står som garant for denne politik.

PERSPEKTIVET FOR KAMPEN: ET FORENET, SOCIALISTISK IRLAND

Den aftale, der i december sidste år blev truffet om den nordirske styreform, var et udtryk for de britiske og irske kapitalisters øns- ke om mere rolige og stabile forhold i hele Irland. Derfor blev der givet "indrømmelser" til ka- tolikkerne i form af ophævelse af det direkte styre fra London og oprettelsen af det "fællesiriske råd", altså en regering for Ulster bestående af både katolikker og protestanter. Og det er på bag- grund af dette ønske om mere ord- nede forhold, at Wilson-regerin- gen så kraftigt vendte sig imod den nylige, 15 dage lange general- strejke, der var inspireret og ar- rangeret af ultra-reaktionære pro- testantiske ledere. Den skønnes at have kostet de irske kapitalis- ter 1,4 milliarder kroner i tabt produktion.

Den opbakning strejken fik, viser at de religiøse fordomme stadig har et solidt greb om den irske arbejderklasse. Ikke desto mindre er det sikkert, at uanset hvilken taktik borgerskabet anlægger, vil flere og flere gennemskue den re- aktionære, religiøse propaganda og sætte tingene i deres rette sam- menhæng: kampen må føres mod de britiske imperialister i Nord- irland og mod det irske borger- skab; den må føres af hele den ir- ske arbejderklasse - uanset og imod religionen; og det langsigte- de mål kan kun være et forenet, socialistisk Irland.

Et talende eksempel på dette: Un- der 1930'ernes store overproduk- tionskrise var den katolske og den protestantiske arbejderklasse ved at finde sammen i fælles kamp mod de irske og de britiske kapitalister, og der blev holdt en række hunger- marcher i Belfast. Regeringen frygtede mere eller mindre en re- volution, og skyndsomst blev der dannet noget kaldet "Ulster Pro- testant League" (Ulster's Protes- tant League) med det formål at få "alle gode protestanter" til at forhindre katolikkerne i at få arbejde. Dette stærke indslag af religion virkede efter sin hensigt - den irske arbejderklasse splitte- des igen op i de to religiøse ret- ninger, og dette har ikke ændret sig op til idag.

DEN ENGELSKE IMPERIALISMES METODER

De skiftende regeringer i London - både de konservative og det so- cialdemokratiske Labour - har

Jernbanestrejke i Indien

Som så mange andre lande i ver- den ligner Indien en vulkan lige før udbrud. Inflationen er stigende, lønningerne kan ikke følge med. Oven i dette har hungersnød og tør- ke hærget landet flere år i forskel- lige områder, politiet og militæret oprustes og arbejderklassen svarer igen med strejker, der vokser både i omfang og størrelse. Men over for sig har de en mægtig fjende i Indira Gandis regering og i den voksende indflydelse, som de sov- jettiske socialimperialister har over Indien i både politisk og øko- nomisk henseende.

Forårets største strejke i Indien var jernbanearbejderstrejken, hvor omkring 2 mill. arbejdere strejkede for højere løn. Kravet var en for- højelse af lønnen på 75%, og en år- lig bonus svarende til en måneds- løn.

Jernbanestrejken stod i centrum for hele strejkebevægelsen, og det var derfor meget vigtigt for det in- diske borgerskab med Indira Gandis regering i spidsen at knuse strejken allerede i starten, og regeringen

afviste kategorisk arbejdernes krav om lønforhøjelser.

Som en konsekvens af dette satte arbejderne magt bag deres krav. Man dannede en national strejke- komite og varslede strejke den 8. maj. Et par dage før strejken skul- le starte gav regeringen politiet ordre til at arrestere ca. 6000 af de mest militante arbejdere og strejkeledere, bl. a. strejkekomite- ens og socialistpartiets leder George Fernandes

Men dette hindrede ikke strejken i at bryde ud, og endnu et krav blev føjet til de andre: løsladelsen af alle fængslede. Dette krav støt- tedes af andre arbejdere og disse gik også i strejke. Regeringen sva- rede igen med massearrestationer og med at terrorisere de fængs- ledes familier, og flytte dem fra deres hjem, og den 16. maj var ialt ca. 25.000 jernbanearbejdere arresterede af politiet.

Fængslingen af strejkelederne har selvfølgelig været en betydnings- fuld årsag til at strejken led neder-

Socialdemokratiets "solidaritet" med Portugals kolonier

"Vi håber, at vi snart kan byde de portugisiske koloniområder velkomne i FN som frie og selv- stændige stater".

sagde næstformand og politisk ord- fører i Socialdemokratiet, fhv. for- svarsminister Kjeld Olesen i sin 1. maj tale i Århus kort efter kupet. Og rundt om i landet har andre leden- de socialdemokrater udtalt samme fromme håb. Sammenholder man dis- se udtalelser med kendsgerningerne vil man se et skoleeksempel på det mageløse hykleri socialdemokratiet, det danske såvel som det portugisi- ske, lægger for dagen, når de taler om solidaritet med den 3. verden. I de 13 år der er gået siden den væb- nede befrielseskamp startede i kolo- nierne, har det danske socialdemo- krati siddet ved regeringsmagten i 10 år, og har dermed haft lejlighed til at give udtryk for deres "solida- ritet" i handling.

Danske firmaer har i denne periode foretaget store og alsidige investe- ringer, der alle retter sig mod be- frielsesbevægelsernes kamp. Enten direkte, som når danske firmaer opbygger kapitalistiske industrier i de områder, der endnu ikke er be- friede. Nogle kendsgerninger til at belyse indholdet af socialdemokra- tiets proklamationer:

De ti vigtigste danske imperialisti- ske firmaer, der har investeringer i Portugal og dets kolonier, var i den sidste socialdemokratiske re- geringsperiode, hvor socialdemo- kratiet havde magt til at forhindre det:

1. F.L.Smidt, der har leveret Cementfabrikker, jernbane- og havneanlæg.

2. Højgaard og Schultz, der sam- men med F.L. Smidt dækker 70% af cementmarkedet i Angola. Her- om har en repræsentant for befri- elsesbevægelsen MPLA i Angola, Antonio Neto sagt:

"De danske firmaer Højgaard og Schultz og F.L. Smidt har medvirket til, at cementpro- duktionen nu er så stor, at lan- det ikke behøver at importere. Da cement anvendes til bl.a. op- førelse af kaserner og fæstnings- anlæg, betragter vi det som en strategisk produktion, og med den kraftige forøgelse af vor ak- tivitet kan vi ikke længere garan- tere for de danske ingeniørers sikkerhed. Vi er begyndt at gøre op, hvem der er vore venner og hvem vore fjender. Da vort mål er at ødelægge det portugisiske potentiel (militære krait og pro- duktionsapparat iøvrigt - red), må de virksomheder som støtter por-

tugiserne, også være vore fjen- der."

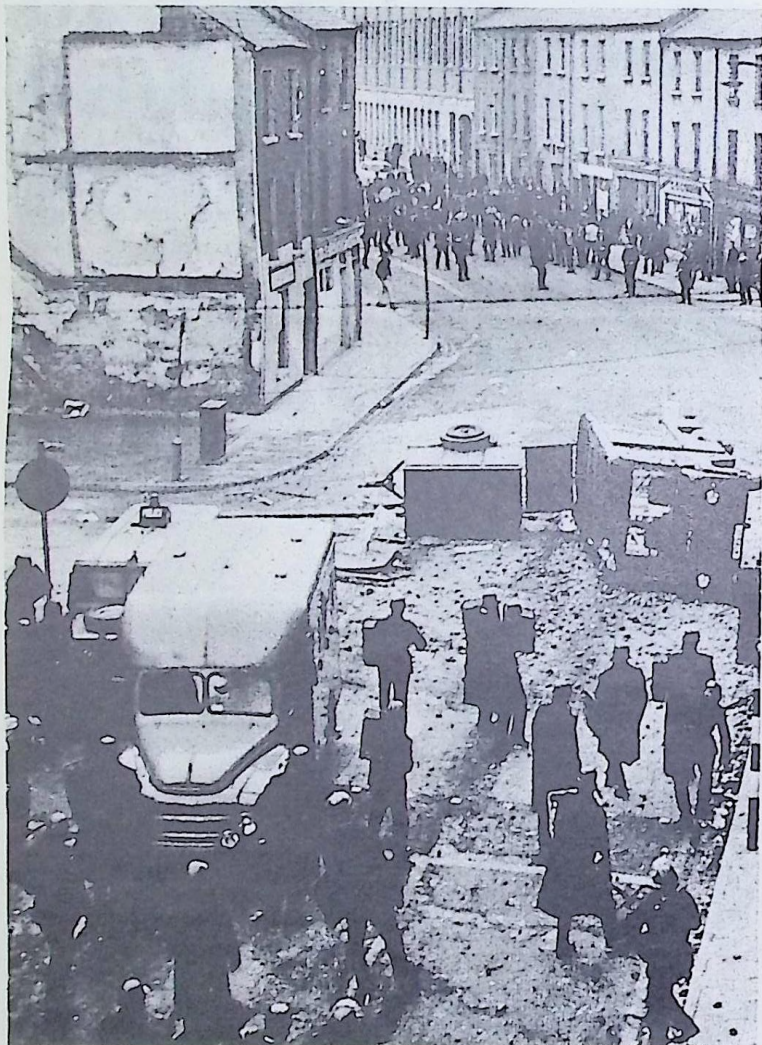
(Politiken 4/10-70).

3. Dyrup, der har farvefabrikker i Angola og i Portugal.
4. Atlas, der yder leverancer til en kaffepulverfabrik i Angola.
5. KAMPSAX. Jernbaneprojekte- ring fra Malawi til Nacala-havnen i Mocambique. Projekteringen be- tales af Sydafrika.
6. Dansk Gulf. Olieimport fra Gulf Oil i Cabinda, Angola, til Stignæs- raffinaderiet ved Skelshøj.
7. H. Nielsen og Søn, Maskinfabrik. Millionordre til Portugals største skibsværft, Lisnave.
8. Fleetwood, ordrer til Mocam- bique og Portugal.
9. Witco, Vestindisk handelskom- pagni. Løbende eksport af bl.a. Plummer-luksuslevedsmidler til Mocambique. En del af varer- ne videresendes herfra til den hvide overklasse i Rhodesia, der ellers skal forestille at være ramt af en FN-blokade.
10. A.P. Radiotelefon. Leverer avanceret radioudstyr til det por- tugisiske luftvåben. Det drejer sig bl.a. om en datamaskine-styret bilradio, som anvendes i det portu- gisiske folkemord i kolonierne.

Der er her ikke tale om rester af tidligere investeringer eller øko- nomisk imperialismes under afvik- ling. Tværtimod! Således er f.eks. Angola idag Danmarks næststørste afrikanske handelspartner (Sydaf- rika er nr. to), mens det i begyn- delsen af 60'erne lå langt nede på listen. Importen fra Angola består væsentligst af olie (se nr. seks på ovenstående liste), og værdien af denne import udgjorde for fire år siden (nyere tal foreligger ikke) 143 mill. kr. Også Mocambique er idag en vigtig handelspartner for Danmark og de vigtigste im- portvarer er foderstoffer og olie- frø og -nødder. De vigtigste dan- ske importvarer til kolonierne er maskiner og udstyr (civilt og mil- itært) samt fødevarer.

SOCIALDEMOKRATIET SØRGER FOR STATSGARANTIER MOD "POLITISKE RISICI"

Men socialdemokratiet har ikke a- lene tilladt danske firmaer at ope- rere frit i de endnu ikke befrie- de områder af kolonierne. De har li- gefrem opmuntret til investeringer. De imperialistiske firmaer har væ- ret klar over, at befrielsesbevægel- serne udgør en trussel mod deres filialer i kolonierne og har derfor i begyndelsen haft visse betænkelig- heder mod at foretage større inve- steringer. For at fjerne disse be-

Gadekampe i Belfast

Irland blev kort før år 1600 erob- ret af de engelske kolonialister. Den irske befolkning ydede fra starten modstand mod kolonise- ringen, og adskillige oprør mod det engelske herredømme blev slået ned. I 1801 blev Irland for- melt indlemmet i England, og der fandt nu en omfattende indvandring sted af engelske protestanter til det overvejende katolske Irland. De engelske indvandrere blev på forskellig vis privilegeret i for- hold til den indfødte irske befolk- ning, og spiren til modsætnings- forholdet mellem den protestan- tiske og den katolske befolknings- gruppe opstod.

Den irske selvstændighedsbevæ- gelse voksede sig stærkere og stærkere, og efter en regulær krig mellem Irland og England i 1920 fik Irland national selvstændighed (mens de engelske kapitalister og godsejere bevarede den reelle magt i landet); dog vedblev de 6 nord-

lag, men en lige så vigtig omend ikke vigtigere årsag var sabotage indefra de strejkendes egne rækker. Ikke alle de faglige ledere var blevet fængslet, og den 8. maj kunne man i Neue Zürcher Zeitung læse at det var marxister og socialister der var blevet fængslet "mens funktionærer med bånd til det Moskvaenlige kommunistparti i stor udstrækning var forblevet uantastede".

"Strejkeledelsen" lå altså nu i revisionisternes hænder. Mens arbejderne syntes, at situationen så stadig mere håbløs ud og begyndte et uorganiseret tilbagetog, satte revisionisterne dødsstødet ind mod strejken ved, at de d. 13.5 erklærede sig villige til forhandlinger, uden at de fængslede var blevet frigivet. Dermed var strejken i realiteten slut. De arbejdere,

Fortsættes side 8

Indira Gandhi inspicerer sine tropper

tænkelihejde, og opmuntre til investeringer i kolonierne har socialdemokratiet så sørget for, at der gennem Eksportkreditrådet bliver ydet omfattende garantier mod "politiske risici", dvs. mod befrielsesbevægelsernes fremmarch.

Eksportkreditrådet blev oprettet i april 1960 under en socialdemokratisk regering. De arbejder i dag i henhold til loven om Danmarks Erhvervsfond og sorterer herunder. Danmarks Erhvervsfond er ligeledes blevet oprettet under en socialdemokratisk regering, nemlig i april 1965. Erhvervsfonden er en korporativ institution, hvor repræsentanter for flere ministerier (handels-, økonomi-, forsvars-, m.fl.), Nationalbanken, Danske Bankers Fællesråd, Industrirådet, Grossererforeningen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd m.fl., i fællesskab planlægger den danske imperialismes fremmarch verden over.

Således er eksporten til vor største afrikanske handelspartner, Angola garanteret med ikke mindre end 52,8%. - Dette socialdemokratiske initiativ til støtte for imperialismen har medført en kraftig stigning i de danske firmaers virke i kolonierne. Alene i perioden 1966-70, hvor socialdemokratiet har siddet ved regeringsmagten i to år og dermed været repræsenteret i og har ledet Erhvervsfondens arbejde, er eksporten til Angola blevet 47-doblet (syv og fyrre).

Det er Socialdemokratiets "solidaritet" i en nøddeskal: De har tilladt og aktivt virket for at danske kapitalinteresser i stor stil deltager i udbygningen af kolonierne. Og de har tilladt danske firmaer at levere materiel til Portugals militær. - På den anden side sender de så, under udfoldelsen af hele deres velsmurte propaganda-apparat, en symbolsk "humanitær støtte" til befrielsesbevægelserne. Den enlige danske ambulance, der for nogen år siden under vilde protester fra Grossererforeningen, blev sendt til Afrika, bliver måske brugt til at transportere resterne væk af de frihedskæmpere, der er blevet opsporet i junglen af Portugals militær ved hjælp af dansk radioudstyr.

SOCIALDEMOKRATIET FORFØLGER ANTI-IMPERIALISTISKE PARTIMEDLEMMER.

Samtidig med at socialdemokratiet har gjort deres bedste for at skabe blæst omkring den symbolske "humanitære bistand" har de samtidig bestræbt sig på at slette sporene efter deres virkelige politik. De er her ikke vejet tilbage for politisk forfølgelse af deres egne partimedlemmer. Da der i 1970 var skabt røre omkring de danske firmaers illegale handel med Rhodesia, blev der rundt om i Danmark holdt diskussionsmøder og oplysningsmøder om disse sager. I Bjerringbro blev der afholdt et møde, der generelt omhandlede Danmarks forbindelse med og støtte til racistiske regimer i den 3. verden, herunder Rhodesia og de portugisiske kolonier. Blandt arrangørerne var

medlemmer af Socialdemokratiske Vælgerforening i Bjerringbro, der havde glemt at spørge partiet om lov til at deltage. Initiativtageren til mødet var socialdemokraten Poul B. Lund, og han fik efter mødet at mærke, hvordan hans parti stiller sig til oplysning om den danske imperialisme. Han blev ekskluderet af partiet. I tilgift hertil blev han truet med øretæver af sine tidligere parti-"kammerater" i vælgerforeningen.

SOCIALDEMOKRATIET SOM ANTI KOLONIALISTISK FRONTKEMPER.

Man kan undre sig over, at det socialdemokrati, der med så stor fremgang har sikret den danske imperialisme sin andel af udbygningen af kolonierne, hilser det nye styre velkommen. Der er i midlertid ingen grund til at tvivle om socialdemokratiets oprigtige glæde over kuppet i Portugal, for den del af borgerskabet der nu er kommet til magten er netop den moderne imperialistiske kapital, hvis interesser socialdemokratiet i Portugal såvel som i Danmark, varetager.

ANERKENDELSE AF GUINEA-BISSAU: Socialdemokratiet tier.

I Guinea-Bissau er befrielsesbevægelsen som bekendt så langt fremme, at de har kontrollen over hele landet med undtagelse af nogle mindre kystområder. De har erklæret sig for uafhængige og befrielsesregeringen er idag anerkendt af over 50 stater i verden. Danmark har imidlertid nægtet at anerkende den nye stat og nægter det fortsat, idet man ikke ønsker at træde Portugals nye regime over tærne. Den 5. april sagde udenrigsminister Ove Guldberg efter det nordiske udenrigsministermøde i København som "begrundelse" for sin vægren ved at anerkende Guinea-Bissaus lovlige regering:

"For at anerkende en stat må der være en klar afgrænsning og en myndighed på stedet, som har det absolute herredømme over territoriet."

Dette turde være den dårligst tænkelige undskyldning for ikke at anerkende landet, efter det er næsten totalt befriet. Forøvrigt anerkender Danmark jo ensidigt Saigonjuntaen som repræsentant for Sydveitnam, skønt juntaen ikke har kontrol over blot halvdelen af landet, så den undskyldning er langt ude.

Men i spørgsmålet om at anerkende Guinea-Bissau har socialdemokratiet glimret ved sin tavshed. Ikke en af vore "solidariske" socialdemokrater har krævet eller blot foreslået denne naturlige handling, som ville være en politisk støtte til befrielsesregeringen.

Socialdemokratiets aktive arbejde for den danske imperialismes interesser i Afrika viser os, hvordan danske arbejdere og danske revolutionære bedst kan støtte vore klassebrødre i Portugal, Angola, Mocambique og Guinea-Bissau: Kamp mod den danske imperialisme og dens politiske hovedstøtte, socialdemokratiet.

Den 3. verdens lande slutter sig sammen imod supermagterne

"HISTORIEN UDVIKLER SIG GENNEM KAMP/ OG VERDEN GÅR FREM UNDER STORE BRYDNINGER. IMPERIALISTERNE OG I SÆRLIG GRAD SUPERMAGTERNE PLAGES AF VANSKELIGHEDER OG ER PÅ RETUR. ALLE LANDE ØNSKER UAFHÆNGIGHED, ALLE NATIONER ØNSKER BEFRIELSE, OG FOLKENE ØNSKER REVOLUTION - DETTE ER DEN UIMODSTÅELIGE HISTORISKE TENDENS. VI ER OVERBEVIST OM, AT HVIS DEN TREDIE VERDENS LANDE STYRKER DERES ENHED, FORENER SIG MED ALLE DE KRÆFTER, MED HVEM ENHED ER MULIG, OG HOLDER UD I LANGVARIG KAMP, VIL DE MED SIKKERHED BESTANDIG VINDE NYE SEJRE." (Teng Hsiao-ping, repræsentant for Kina på FN's råvarekonference, april 1974.)

Sådan sammenfatter de kinesiske kommunister verdenssituationen i dag. Den konference, som udtalelser faldet på, er i sig selv et bevis på rigtigheden af denne vurdering.

Teng Hsiao-ping, hvis FN-tale fæses i RØDE-STJERNE.

Den ekstraordinære FN-samling om råvarespørgsmålet blev indkaldt efter krav fra et overvældende antal lande i den tredje verden. Initiativet til konferencen blev taget af Algeriets præsident Boumedienne, og indkaldelsen krævede, at 78 af FN's medlemsstater skrev under på Boumedienne's opråb. Dette mål blev opnået i løbet af en måneds tid - 78 lande i den tredje verden havde skrevet under, på trods af pres fra de imperialistiske lande om at lade være.

Da konferencens afholdelse var klar, skyndte de to supermagter sig at redde ansigt for verdens folk. USA skrev under som nummer 86, og Sovjetunionen som nummer 94.

Alene dette er udtryk for den afgørende vending i verdenspolitikken, der har fundet sted i den sidste halv snes år. For ti år siden var indkaldelsen af en sådan konference utænkelig. Dengang fulgte den tredje verdens delegerede på alle internationale konferencer villigt de krav, som imperialisterne pålagde dem.

Men i de sidste 4-5 år er der begyndt at ske ændringer. Den tredje verdens lande er begyndt at tage mere aktivt del i det internationale diplomati, især i FN. Den kinesiske Folkerepublik opstog i FN, sanktioner mod Rhodesia og Sydafrika, fordømmelsen af Portugals kolonikrige i Afrika er blot nogle få eksempler på spørgsmål, hvor den tredje verdens lande har spillet en betydningsfuld rolle.

KRAVENE PÅ RÅVAREKONFERENCEN

I årtier har imperialisterne været vant til, som en selvfølge, at frarøbe den tredje verdens lande deres rigdomme, at plyndre dem for deres råvarer og behandle dem og deres befolkning som slaver. Disse tider er forbi for imperialisterne.

De olieproducerende landes samenslutning i organisationen OPEC, hvor der rejses krav om og gennemføres nationaliseringer af de udenlandske ejede olieudvindingsfirmaer, kravet fra den tredje verdens kyststater om en 200 sømiles territorialgrænse, og nu

de krav, der rejses på råvarekonferencen: ethvert lands ret til at udøve effektiv kontrol over sine naturressourcer, herunder retten til at nationalisere i overensstemmelse med hvert enkelt lands love - alt dette er udtryk for den bevægelse i de herskende klasser i Afrika, Asien og Latinamerika bort fra imperialismen, henimod national selvstændighed og udvikling af nationale økonomier.

At de krav, der blev rejst af den tredje verden på konferencen, går på tværs af de to imperialistiske supermagters interesser, kom klart til udtryk under debatten.

SOCIALIMPERIALISTERNES POLITIK

På konferencens anden dag sagde Kinas repræsentant bla. følgende om den sovjetiske socialimperialismes politik overfor den tredje verden:

"Under Mellempøsten-krigen for kort tid siden købte den (dvs. Sovjet, red.) arabisk olie til lav pris for den betydelige mængde valuta, den havde indtjent ved sine ammunitionssalg, hvorefter den videregav den til højere priser og således i løbet af ingen tid skaffede sig kolossale profitter. Dertil kommer, at den prædiker teorien om den "begrænsede suverænitet" og hævder, at udviklingslandenes ressourcer er "international ejendom". Den gør endog gældende, at "suveræniteten over naturressourcerne i stor udstrækning må være afhængig af, hvorvidt udviklingslandenes industri har mulighed for at udnytte disse ressourcer." Disse uholdbare teorier er helt i gennemsigtig imperialistisk ræsonnering. De er endog endnu mere utilsigtede imperialistiske end den teori om "gensidig afhængighed", som den anden supermagt (USA, red.) forkynder, og som i virkeligheden er en teori om bevarelse af udbytningssituationerne. Et socialistisk land, der virkelig vil leve op til sit navn, må følge internationalismens princip, yde de undertrykte lande og nationer ægte støtte og bistand og hjælpe dem med at udvikle deres nationale økonomi. Men denne supermagt gør det modsatte. Dette er yderligere et bevis for, at det, vi her har med at gøre, er socialisme i ord, men imperialisme i gerning."

Social-imperialisterne har anklaget Kina for at komme til FN-konferencen udelukkende for at demonstrere sin "anti-sovjetisme". Men i så fald må Kreml-revisionisterne anklage de øvrige lande i den tredje verden for også at ville demonstrere "anti-sovjetisme". For et af de karakteristiske træk ved konferencen var, at de undertrykte lande rettede anklagen ikke blot mod den vestlige, og især USA's imperialisme, men også mod socialimperialismen.

Der var under debatten forløb adskillige sammenstød mellem repræsentanter for tredje-landene og Sovjets og dets allieredes repræsentanter. Et eksempel var, da udviklingslandene rejste kravet om "ikke-gensidighed" i den internationale handel, dvs. at de industrialiserede, udviklede lande ensidigt skal sænke toldtarifferne på nogle af de produkter, de importerer fra udviklingslandene, men ikke omvendt. Dette princip er opstillet i det "Aktionsprogram", som en gruppe på 77 udviklingslande har udformet. Men den sovjetiske repræsentant krævede at nøgleordet "ikke-gensidighed" i den oprindelige tekst blev erstattet med sætningen "mest-begunstigelsesbehandling, gensidige fordele og lighed mellem alle parter."

Dette sovjetiske ændringsforslag blev omgærdet kraftigt imødegået af en lang række tredje verdens lande. Men den sovjetiske repræsentant fremtured, og den afrikanske stat Dahomey's repræsentant udtrykte utvivlsomt disse lan-

des holdning, da han konkluderede:

"Dette er et forsøg på at ændre vores korrekte linie, og det er uacceptabelt for os. Jeg er nødt til at sige, at Sovjetunionen modarbejder os."

DEN HISTORISKE TENDENS

Lande ønsker uafhængighed, stater ønsker befrielse, folkene ønsker revolution. Dette er den uimodståelige hovedtendens i verden i dag.

Hovedmodsigelsen står i dag mellem de undertrykte lande og folk på den ene side og imperialismen og socialimperialismen på den anden side. Folkene kræver national befrielse og social revolution: gnisten fra Vietnam har tændt en præriebrand i det øvrige Indokina og i en række andre lande i Asien, i det mellemøstlige område, i det sydlige Afrika, i Latinamerika - overalt lærer folkene af det vietnamesiske eksempel og rejser sig i væbnet folkekrig mod imperialismen. Denne bevægelse repræsenterer den konsekvente, revolutionære kamp mod imperialismen, en kamp, der har socialismen som det langsigtede mål.

Den anden bevægelse, staternes ønske om befrielse fra imperialismens kontrol og herredømme, som FN's råvarekonference er et udtryk for, repræsenterer som før nævnt de undertrykte landes herskende klassers voksende modstand mod udenlandsk indflydelse. Denne form for kamp mod imperialismen er vaklende og betinget, idet den ikke har som mål at afskaffe den kapitalistiske udbytning som sådan, men netop, at udvikle en national kapitalisme i den tredje verdens lande. Med andre ord: De nationale borgerskaber i de undertrykte lande ønsker at overtage den position, som de udenlandske imperialister i dag står med; derfor er de også tilbøjelige til at gå på kompromis med imperialisterne, når de stilles overfor en revolutionær bevægelse blandt landets folkemasser.

DE TRE VERDENER

Endelig er den den bevægelse, som udgøres af de udviklede, kapitalistiske landes bestræbelser på uafhængighed af de to supermagter. I sin tale i FN kaldte Teng Hsiao-ping denne gruppe lande for den Anden Verden. Den Første Verden er de to supermagter, den Tredie Verden er udviklingslandene (de undertrykte nationer), og den Anden Verden altså de udviklede, kapitalistiske lande, dvs. først og fremmest de øst- og vesteuropæiske stater, Canada samt Japan.

For disse Anden Verdens lande gælder det, at de, med Teng Hsiao-ping's ord,

"i større eller mindre grad selv /er/ udsat for den ene eller den anden supermagts kontrol, trusler eller tyranni. Nogle af dem er i virkeligheden af en supermagt blevet reduceret til at være dens bilande, medlemmer af det, den kalder sin "familie". I varierende grad nærer alle disse lande ønske om at frigøre sig for supermagternes trælbinding eller kontrol og værne deres nationale uafhængighed og deres suverænitets ukrænkelighed."

Udvidelsen og styrkelsen af EF-blokken i Vesteuropa og Japans hastigt stigende økonomiske og politiske magt og selvstændighed er udtryk for denne bevægelse. I Øst-europa står lande som Jugoslavien og Rumænien for modstanden mod den socialimperialistiske supermagt.

Tilsammen udgør disse tre strømninger eller bevægelser hovedtendensen i verden i dag. De er hver for sig udtryk for forskellige klassers interesser, men fælles for dem er, at de objektivt set, i praksis, retter sig imod først og fremmest de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjet, og disses stræben efter verdensherredømmet.

Indien

Fortsat fra side 7

der endnu ikke var gået tilbage til arbejdet, genoptog arbejdet for ikke at blive stempet som "provokatorer", "fjender af nationen" osv. og miste deres arbejde.

At revisionistpartiets optræden får støtte og opmuntring fra Moskva, behøver vi heller ikke at være i tvivl om. Det kan vi få et indtryk af, hvis vi ser på det officielle sovjetiske nyhedsbureau, Tass' behandling af strejkebegivenhederne. Mens f. eks. det borgerlige engelske blad "The Observer" d. 19.5. beskrev hvad der var sket som: "den mest skænseløse undertrykkelse, foretaget af den indiske regering", ja, så mæler Tass' rapporter fra Indien ikke et ord om dette, ganske som om der ikke fandt nogen forfølgelse af indiske arbejdere sted. For Tass var arrestationer af titusinder af arbejdere noget de havde fortjent.

Det er iøvrigt ikke første gang Tass har bagtalt de indiske arbejderes kamp. Da befolkningen i staten Gujarat for et par måneder siden rejste sig til en omfattende kamp mod rismangel, de skyhøje priser og sulten, sendte den indiske regering militær og politi ud for at undertrykke de demonstrerende og strejkende, og mindst 80 mennesker blev dræbt. Men Tass beskrev kampen som: "et tilfælde af forstyrrelser og uro, fremprovokeret af højreorienterede reaktionære". Tass - rapporten lød videre, at det indiske politi blev tvunget til at åbne ild under sammenstødene med de samfundsfjendelige elementer i seks af statens byer.

Arbejdere der kæmper imod sult og udbytning kaldes "højreorienterede reaktionære", mens den herskende klasses massakrer på den arbejdende befolkning er retfærdig fordi "politi blev tvunget til at åbne ild". - Sådan er social-imperialisternes logik.

Erik Hansen kan ikke kende forskel

Arbejderklassens kamp og festdag blev af KAM-1's Odense-afdeling

Erik Hansens 1. maj budskab: "KAM-1 er værre end fascister."

markeret med et massivt salg af ARBEJDERBLADET i gågaden og omkring DKP's 1. maj arrangement på Flakhaven i Odense. Størsteparten af de fremmødte var ikke organiserede DKPer, folk der havde illusioner om dette arrangement som et rødt 1. maj. Det var disse vi henvendte os til og diskuterede med omkring salget af ARBEJDERBLADET, og det lykkedes os at få mange gode diskussioner med disse. Hvis det var en organiseret DKPer vi henvendte os til viste det sig straks på deres reaktion: "Ventre ekstremist" uden at de evnede at diskutere det politisk.

I denne forbindelse var der en mand der overfaldt en af vores sympatisører idet han råbte: "Du står for et langt værre end fascisterne. Jeg kender det udmærket fra min arbejdsplads." Vi blev hurtigt klar over at det var DKP-

eren fællestillidsmand Erik Hansen fra B&W og han blev straks konfronteret med sin ageren på B&W, ting som ARBEJDERBLADET har skrevet om. Eks. Mal-lorca-rejser som overbejdsbetaling; Ud og se med DKP. B&W jubilæumsfrokosten. Arbejderrepræsentanter i bestyrelsen. Det var tydeligt at de omkringstående tilhørere til denne diskussion var imod Erik Hansens dilettantiske forsvar. Især hans forsvar for arbejderrepræsentanter i bestyrelsen: Jamen jeg ønsker ikke at blive medlem af nogen bestyrelse. Det er den måde han argumenterede på efter først at have standpunktet at i en bestyrelse kunne man få mange gode oplysninger. At Erik Hansen ikke kan kende forskel på fascister og kommunister lover jo "godt" for hans evne til at bekæmpe fascismen.

Odense lokalafdeling.

FRA REDAKTIONEN: NÆSTE NUMMER AF ARBEJDERBLADET.

Redaktionen meddeler, at vi på grund af industriferien springer et nummer over. Næste nummer af Arbejderbladet udkommer derfor mandag d. 10. august.

TEGN GRATIS
ABONNEMENT PÅ

**KINA
I DAG**
今日中国

Udg. af den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup. HE 5806.

Tag Kontakt med KAM-1

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
ENEVOLD
SØRENSENVEJ 28
6000 KOLDING.

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 KBH. Ø

ODENSE
RØDE STJERNE
ALLEGADE 19 (o.g.)
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
FLEMMING
RASMUSSEN
MORTEN BORUPS
GADE 16, o.g.
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for RØDE STJERNE-butikkerne:
mandag til torsdag:
16, 00 - 17, 30
Fredag:
16, 00 - 19, 30
Lørdag:
10, 00 - 14, 00

Undersøg dog forholdene lokalt.

Kritikmøde i Ålborg

Vi viderebringer her en rapport, som vi har modtaget fra KAM-1's afdeling i Ålborg. Den viser hvordan man der organiserer studierne af ARBEJDERBLADET, så de i højere grad tjener praksis med at lave en revolutionær arbejderavis. Den er således et godt svar på artiklen nedenfor om studierne af ARBEJDERBLADET, som vi henviser til.

Forbundets medlemmer og fast tilknyttede sympatisører i Ålborg har i længere tid lavet jævnlig kritik af Arbejderbladet. Men for at Arbejderbladet skal blive et virkeligt talerør for arbejderklassen må vi lytte til vores øvrige læsere, for at høre om deres problemer, sprede deres erfaringer og lære hvordan propagandaen for den videnskabelige socialisme helst skal udformes. Derfor inviterede vi

Fra redaktionen: Om studierne af ARBEJDERBLADET

Denne situation afslører at de nuværende studier af ARBEJDERBLADET har nogle alvorlige mangler. Den bladkritik som redaktionen modtager udarter til en slags "karaktergivning", hvor hver enkelt artikel gennemgås slavisk og får et skulderklap eller et spark med på vejen. Vi får ganske vist en hel del at vide om hvad KAM-1's medlemmer synes om bladet, og hvilke ting de gerne vil have svar på. Men vi får praktisk talt ikke noget at vide om hvad alle vores faste købere på fabrikkerne og i boligområderne mener om bladet, og hvilke forslag de har til at forbedre det. Selv de skarpeste kritikere af redaktionens skrivemåde undlader at komme med udsagn fra læserne om hvordan den rent faktisk, og i hovedsagen virker.

Hvad mener køberne om ARBEJDERBLADET?

Som redaktionen opfordrede til i ARBEJDERBLADET nr. 1/74, har samtlige KAM-1's afdelinger afholdt bladkritikmøder efter hvert nyt nr. af ARBEJDERBLADET, vores vigtigste redskab i partiopbygningen. Diskussionerne er blevet sammenfattet i rapporter som er sendt til redaktionen.

Disse rapporter viser at der er den grundlæggende enighed i KAM-1 som det stiftende landsmøde ved nytår 74 gav udtryk for, ligesom de viser de mindre uenigheder der eksisterer i forbundet. Dermed har studierne af ARBEJDERBLADET bidraget til den nødvendige første konsolidering af det nydannede forbund. Samtidig har afdelingerne slået ned på tendenser til skematisk skrivemåde og "partilatin" - ting som redaktionen bestræber sig på at rette. Der er også sammen med bladkritikken kommet mange forslag til ting som medlemmerne mente burde behandles i bladet, langt flere end vi kan overkomme i en overskuelig fremtid.

Men forbundets første konsolideringsperiode må siges at være afsluttet. I mange afdelinger vokser erkendelsen af at det nu både er nødvendigt og muligt at gå i gang med mere offensivt propagandaarbejde i boligområderne og på fabrikkerne. Nogle steder er dette arbejde allerede igang, omend i beskeden målestok.

Selvfolgelig har redaktionens medlemmer en viden om disse ting fra deres egen arbejdsplads og boligsalg. Men vi skal opbygge en landsdækkende avis, der hele tiden tager udgangspunkt i de klassebevidste arbejderes syn på tingene. Vi skal bestræbe os på at give et kommunistisk svar på de spørgsmål som disse arbejdere stiller, gå ind i den diskussion som de fører.

Man kan sammenfatte det på den måde, at studierne af ARBEJDERBLADET som de kører i KAM-1 i dag ikke er meget andet end virkelighedsfjerne bogstudier. Fejlen ligger selvfølgelig ikke kun hos afdelingerne. Den ligger allerede i artiklen KRITISER ARBEJDERBLADET i nr. 1/74, hvor nødvendigheden af at lære af arbejderne også i dette spørgsmål næsten ikke er med.

Det er et levn fra "studiecirklernes" tid - et af de levn vi må gøre op med for at løse vor nærmeste opgave: opbygningen af den kommunistiske propagandaorganisation. En fortsættelse af den nuværende studiemetode vil åbne døren for sektarismen, og derfor opfordrer redaktionen til at organisere studierne på en måde så de tjener løsningen af vor nærmeste opgave. Lad studierne tjene praksis.

SÆT ARBEJDERBLADET I CENTRUM.

nogle af vores faste købere til at kritisere sidste nummer af Arbejderbladet.

De, der kom til mødet var som helhed positivt indstillet, måske fordi de mest negative blev hjemme. Kritikken kom naturligt nok med baggrund i den sidste tids strejker og demonstrationer, til at dreje sig om det indenrigspolitiske stof. De udenrigspolitiske artikler nåede vi ikke at komme ind på.

Selve kritikken gik mest på to ting: dels vores angreb på "Arbejderpartierne", og dels vores måde at skrive på.

Hvad angår Socialdemokratiet blev der sat spørgsmålstegn ved vores brug af udtrykket socialfascistisk om partiet. Selv om vi egentlig var enige om, at partiet som sådan rent faktisk er socialfascistisk, så mente sympatisørerne, at det klart må fremgå, at vi angriber ansvarlige politikere, byråder og pampere og deres forræderiske klassesamarbejdspolitik og ikke den arbejder, som stemmer på socialdemokratiet.

Der blev også advaret mod at bruge benævnelsen socialfascisme i overskrifter, da de mente, at det kan bevirke, at artiklen ikke bliver læst. Hellere da lade socialfascisme blive artiklens naturlige konsekvens.

Vi diskuterede en hel del DKP, fagforeningerne og de sidste begivenheder i forbindelse med strejkerne omkring afgifterne. I den forbindelse blev det sagt, at der indenfor socialdemokratiet, DKP og fagbevægelsen findes forskellige retninger.

En del stræber efter poster indenfor fagforeningen, byrådet og folkettingen, og står for en mere eller mindre udtalt klassesamarbejdslinie, medens andre tilhører en militant fløj, som er indstillet på, at der skal kamptil for at forbedre arbejderklassens kår. Disse retninger mente de kom til udtryk i den sidste tids strejker. Når så Arbejderbladet skriver: "Når vi bruger det eneste våben vi har - den vilde strejke - så vil det vise sig, hvor vi har de såkaldte arbejderpartier og deres repræsentanter i fagforeninger og klub-

bestyrelser landet over. Så vil det vise sig at alle de tillidsmænd, uanset partifarve, der netop har haft så travlt med at tage ledelsen af de spontane protester, at de vender sig imod os. De vil gøre deres pligt som fagbureaukrater ved med alle midler at søge at få os i arbejde igen" - Så svarer dette ikke til det indtryk de har fået, at der netop fandtes flere undtagelser fra denne linie. Disse afvigelser er det meget vigtigt at få indgående behandlet, da det ellers kan virke som om Arbejderbladet enten ikke har kontakt med virkeligheden eller bevidst fortier eller fordrejer tingene.

Den ledende artikel om DKP retter hovedangrebet mod DKP's ønske om samarbejde med socialdemokratiet. Arbejderbladet forsøger her ved talrige eksempler at vise at socialdemokratiet selv har medvirket til de forhold som DKP ønsker at reformere. Men dette afslører Socialdemokratiet mere end DKP. Det ville efter vores mening være mere effektivt at prøve at følge DKP's forslag om for eks. standsning af jordspekulation eller pris- og huslejestigninger. Dette ville meget hurtigt afsløre hvor umuligt det er at forvalte det kapitalistiske samfund - med eller uden DKP i regeringen - eller andre end de kapitalistiske principper. Med andre ord, vi må spørge DKP hvordan de vil gennemføre alle deres smukke løfter.

Det andet tema var vores skrivemåde. Vores læsere fremhævede at vi må bestræbe os på at skrive på en måde som taler mere direkte til arbejderne. Som positive eksempler blev nævnt Lenin-artiklen og rapporten fra gadesalget i Kolding. Der kom forslag om at bringe flere interviews og i denne forbindelse blev interviewet med den portugisiske desertør positivt omtalt.

Vi håber nu at dette indlæg kan stimulere andre til at gå igang med regelmæssig kritik af Arbejderbladet sammen med vores faste købere, og vi opfordrer alle læsere:

KRITISER ARBEJDERBLADET!
SKRIV ELLER KOM TIL VORES MØDER!
DISKUTER MED VORES SÆLGERE

BESTILLINGSKUPON

ARBEJDERBLADET

Adr.: Guldbergvej 13, 4. 2000 F Giro: 20 0 19

Hermed bestiller jeg:
A) Provenummer ☐ B) Abonnement fra Nr.

Navn.....

Adresse.....

Arbejdsplads.....

Alm. abonnement 25 kr. Kampabonn. 50 kr.
Institutions abonn. 65 kr.

**KAMPENS
VEJ**
Teoretisk organ for
KOMMUNISTISK
ARBEJDERFORBUND
marxist-leninist

Abonnement på KAMPENS VEJ
50 kr. for 10 numre. Indsættes
på giro 23 42 79. Allegade 19 o.g.
5000 Odense